

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

25. ÅRGANG NR. 1 FORÅR 2011

De fylder os med løgn

Der udarbejdes præcise analyser og prognoser om stort set alle forhold i vort samfund, hvad enten det drejer sig om antallet af folk på efterløn eller det fremtidige behov for børnehavpladser.

Der findes dog ét eneste område, indenfor hvilket det offentlige bevidste tilstræber total uvidenhed. Det er ud-lændingeområdet.

Det har lige siden starten været Den Danske Forenings vigtigste mål at skaffe klarhed over antal, udgifter og fremtidige konsekvenser.

Men det har på trods af mange års anstrengelser været umuligt at få det officielle Danmark til at fremlægge fakta indenfor dette område.

Et påstået systemskifte i 2001 har ikke skaffet oplysninger på bordet. Det nærmeste vi er kommet en form for oplysning var, da det i forbindelse med finanslovsforhandlingerne for 2011 blev bestemt, at der skal udarbejdes en analyse af, hvad indvandringen koster.

Inden denne analyse kommer i gang, har vi formodentlig haft folketingsvalg, og prognoserne for dette tyder ikke på, at vælgerne prioriterer oplysning om dette livsvigtige emne særligt højt, - hvilket igen må tilskrives mangel på oplysning. Vælgerne forholdes ganske enkelt oplysning om, hvad der står på spil. Vi fyldes rent ud sagt med løgn.

Et godt eksempel er den populære publikation "Indvandrere i Danmark 2010" udgivet af Danmarks Statistik. Heri kan man blandt andet se hosstående befolkningsfremskrivning, som viser, hvordan antallet af personer med dansk oprindelse forventes at vokse år for år.

fået danske statsborgerskab for at være "af dansk afstamning". Den slags kan man narre godtroende danskere til at tro på. Men tag ikke fejl. Herboende tyrkere og pakistanere ved godt, hvem der er af hvilken afstamning, når datteren skal giftes.

Befolkningsfremskrivning fordelt efter herkomst. 2010-2050

	Indvandrere		Efterkommere		Personer med dansk oprindelse	I alt
	Vestlige lande	Ikke-vestlige lande	Vestlige lande	Ikke-vestlige lande		
2010	162 410	252 012	16 971	111 345	4 992 000	5 534 738
2020	186 513	287 813	26 539	146 640	5 040 763	5 688 268
2030	202 869	322 412	38 682	183 101	5 106 957	5 854 021
2040	213 874	350 611	54 829	217 355	5 127 189	5 963 858
2050	222 621	368 245	76 836	249 689	5 129 251	6 046 642

Det ses endvidere, at Danmarks Statistik forventer en indvandring på 2000-3000 personer om året frem mod 2050. Det er et forbausende lille antal, når man betænker, at der i de seneste år er indvandret omkring 70.000 til landet årligt.

Med denne oplysning in mente er der jo ingen grund til at fæste lid til advarsler fra Den Danske Forening om, at danskerne er på vej til at blive et etnisk mindretal i Danmark. Så kan man tage det helt roligt.

Men i samme publikation kan man læse, at danske kvinders fertilitet er 1.8. Det vil sige, at danske kvinder i gennemsnit føder 1,8 børn. De skal føde flere end 2 for blot at holde et uændret folketal.

Den samlede fertilitet har været under 2 siden 1968. Alligevel forventer Danmarks Statistik, at antallet af personer med dansk baggrund bliver ved med at vokse 82 år efter. Det kan simpelt hen ikke lade sig gøre.

Forklaringen på denne absurditet er, at Danmarks Statistik anser folk, som har

Danmarks Statistiks besynderlige prognose er hverken værre eller bedre end andre af de "oplysende" publikationer, det offentlige Danmark har udgivet eller støttet udgivelsen af i årenes løb.

Problemet for os danskere er, at vi i århundredernes løb har udviklet en høj grad af tillid til hinanden og til vort fælles samfundssystem. Vi stoler på hinanden og forventer ikke, at det officielle Danmark fylder os med løgn.

Når manipulationen bliver så tydelig, som den er i Danmarks Statistiks "prognose", må selv de mest ukritiske vågne og spørge magthaverne: Hvorfor lyver i for os? Hvem er det, der frygter sandheden?

HV

Udlændingepolitikken - status

Det såkaldte systemskifte i 2001 har ikke standset tilstrømningen fra den tredje verden.

side 4

Integration

Der er tre grunde til, at integrationen af muslimer aldrig kan lykkes i tilstrækkeligt omfang.

side 13

Bibliotekernes svigt

Bibliotekerne har nogle fine idealer om plads for alle synspunkter, som desværre ikke efterleves i praksis.

side 20

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af politiske og økonomiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året - se kuponen side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el. lign.

Foreningens adresse:
Skomagergade 25, 4000 Roskilde

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 Fax 70 25 24 01
Danske Bank Reg.nr. 9173 Konto 4547551
SWIFT-BIC: DABADKKK
IBAN: DK48 3000 0004 5475 51
www.danskebank.dk

E-mail:
danskeren@danskeren.dk

Internet:
www.dendanskeforening.dk

Redaktion:
Bibliotekar Harry Vinter (ansv. red.),
harryvinter@gmail.com

Styrelsen:
Tomas Kierstein (formand, pressetalsmand)
tlf. 41 13 13 69
tkierstein@msn.com

Keld Rasmussen (næstformand)
tlf. 24 22 12 00
otier@privat.dk

Harry Vinter
harryvinter@gmail.com

Jesper Nielsen

Søren Jensen

Regnskabsfører og styrelsessekretær:
Thomas Andreasen
tlf. aften/weekend 86 13 24 01

Juridisk konsulent:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
tlf. 49 19 15 54
Ole.hasselbalch@mail.dk

Mødekonsulent:
Korrespondent Poul Vinther Jensen
tlf. 53 56 00 32
povj@webspeed.dk

DANSKEREN

udkommer 4 gange årligt

Sidste udkald

Som det fremgår andetsteds i dette nummer af Danskeren, er sløret faldet for den illusion, der blev fremmanet efter den borgerlige regerings tiltrædelse i 2001 udtrykt af Pia Kjærsgaard med ordene: "Kajakken er vendt".

Kajakken er *ikke* vendt. Tværtimod fortsætter indvandringen fra den 3. verden med uformindsket styrke. Alle, der beskæftiger sig med disse forhold ved det - ja, man kan nu endog se det rapporteret i Danmarks Radio.

Hvad der derimod ikke siges noget om, er *alvoren*: Vi nærmer os det punkt, hvor vi definitivt vil miste herredømmet i eget hus. Den væsentligste årsag er, at EU med en kraft, som alle de gamle politiske partier accepterer som en naturlov, pånøder os en strøm af mennesker. Disse vil i et demokrati som det danske, som oven i købet traditionelt domineres af midtervælgere, kunne sætte *deres* ønsker og behov igennem alene i kraft af den rolle, de hurtigt vil få som tungen på vægtskålen i det politiske system. Noget yder på, at det allerede er gået sådan f.eks. i England.

Vi står i dag med i hundredtusindvis af disse folk - det scenarie som statsminister Poul Schlüter tilbage i 1980-erne bare grinede af og sagde ikke ville indtræde. Hans ligegladhed demonstrerer vel mere end noget, hvad problemet er:

De, der lever godt og trygt, er ude af stand til at ville indse, hvad realiteten er i det, der foregår.

I kraft af forfædrenes gode gerninger har de fleste danskere i dag det, de skal bruge. Det med udlændingepolitik og "stramninger" eller ej af samme er for dem blot noget abstrakt, der foregår på fjernsynsskærmen.

Kun de færreste sætter sig således ud over den uforpligtede tilskuersrolle. Ja, særdeles mange mener endog i ramme alvor, at der er "strammet nok".

Åh, er det da ikke også synd, at naboens datter ikke kan gifte sig med en sød fyr fra Langtbortistan, som hun har truffet, og hente ham hertil? Og er det nu ikke også for galt, at fodboldhold fra Afrika ikke bare kan få visum til at komme og spille venskabskampe?

Den ureflekterede lallegladhed hersker.

Og så har vi jo altså oven i købet en stor og ressourcerig gruppe danske medborgere i den såkaldte godhedsindustri, som lever af den form for "globalisering" der aftegner sig i indvandringsstatistikken. Nutidens værne-magere, med forlov.

Over for disse står den viden, som den Danske Forening fra sin start har kæmpet for at gøre til almenviden, hvad den da også er blevet. Men altså *uden* at denne viden er blevet omsat i den indlevende forståelse for, hvad der foregår, og hvor det bærer hen, som ville give sig udslag i relevant handling. Handling har der ganske vist været. Men hele tiden for sent. Det, der nu skal til, nærmer sig derfor med hastige skridt det usigelige for os, der lever i den civiliserede del af verden og tænker i pagt hermed.

Nu afdøde nedkastningschef Jens Toldstrup fortalte i sin tid, at han under den nazityske besættelse som regel aldrig fik nej, hvis han bad nogen om hjælp. Den blev dengang ydet med livet som indsats. I dag behøves ikke andet end et "nej" og modet til at lægge navn til nej'et. Til trods for, at udsigterne for vor fremtid i dag er væsentligt mørkere end under besættelsen, er det imidlertid i dag kun rystende få - selv af de *særdeles* velvidende - der tør sætte deres navn bag et nej.

Hvorfor denne forhutledthed selv hos dem, der indser, hvad konsekvenserne er af at krympe sig?

- Hvad skulle hindre et nej til uddeling af statsborgerskaber til folk fra grupper,

om hvem vi udmærket ved, at de aldrig nogen sinde i hundrede led vil tilpasse sig vor leveform?

- Hvad skulle forhindre et nej til tilrejsende, der ikke foretager sig andet end at trække på vore velfærdsydelser?

- Hvad skulle forhindre et nej til at have ondt af mennesker, der kommer hertil for at køre friløb i vore socialsystemer, og udmærket ved, at de maser sig ind i et andet folks hjemstavn?

- Hvad forhindrer et nej til at lade de slyngler forblive her, som forsynder sig mod landets love?

- Hvad forhindrer et nej til at lade flygtninge fra Afghanistan og Irak bosætte sig her, når de vel egentlig bør blive hjemme og rette op på tingene dér?

- Hvad forhindrer et ja til at lade danskere og ”nydanskere” hente ægtefæller og familie hertil fra USA eller Australien, men nej til at lade dem hente dem i Somalia og Langtbortistan?

- Hvad forhindrer et nej til EU-toppen, som aldrig nogen sinde vil turde provokere europæerne ved at udsætte danskerne for repressalier, fordi vi nægter at være med i de tankespind, EU har sat i den kølige fornufts sted på den såkaldt fælles indvandrings- og flygtningepolitiks område?

- Hvad skulle hindre et nej til danske politikere, som bliver ved med at snakke uden om?

Intet!

Der tales om ”de internationale konventioner”. På den mest latterlige vis har hovedparten af folketingsmedlemmerne for nylig end ikke kunnet tage sig sammen til at læse i Grundloven for at finde ud af, hvor grænserne går for, hvad der

overhovedet kan pålægges os ved en sådan konvention. Så havde de nemlig konstateret, at statsborgerskab ene og alene tildeles ved *lov* – dvs. ved Folketingets konkrete beslutning. Derfor har *ingen* dansk regering kunnet forpligte Danmark på en konvention, der menes at tvinge os til pr. automatik at give statsborgerskab til statsløse palæstinensere. - I øvrigt forholdsmæssigt gruppen med den største kriminalitet.

Gudstjeneste i Tingbjerg - nu under politibeskyttelse

Internationale konventioner pålægger for øvrigt ikke noget land at ødelægge sig selv ved at tillade enhver med en god historie i ærmet at anbringe sig dér og tære på landets ressourcer. Og hvis nogen konvention gjorde det, var det da så sandelig bare med at få den sagt op.

Konsekvenserne af denne holden sig tilbage vil blive rædselsvækkende. Velfærdskommissionen vurderede i 2005, at hver eneste indvandrer fra den 3. verden over et livsforløb koster det danske samfund det samme som en mindre strandvejsvilla. For nylig er det konstateret, at hver anden palæstinenser og bosnier i aldersgruppen mellem 50 og 59 er på førtidspension. I en tid med arbejdsløshed koster hver *eneste*, der bydes velkommen hertil, en dansker jobbet.

Velfærdssystemerne er for længst fyldt op med disse mennesker, som vi ikke skylder noget som helst. I landet med en af verdens suverænt tungeste beskatninger strammes de offentlige budgetter af

den grund uafslædigt. Nu gribes der oven i købet til masseafskedigelser i sygehussektoren.

Ikke desto mindre har de gamle politiske partier øjnene stift hæftet på de småpenge, efterlønsordningen i sammenhængen udgør.

Man forstår så udmærket, at disse partier, der grundlæggende bærer ansvaret for indvandringsskandalen, søger at få vælgerens opmærksomhed ledt over på noget andet. Men der er jo dog ingen grund til, at hoppe med på den galej. Kernen i det hele er og bliver, at udlændingeproblemerne og -omkostningerne har udviklet sig ud af kontrol.

Om regeringen er rød eller blå ser imidlertid ud til at være ligegyldigt. Uanset farve er der nemlig ingen regering, som vil tale om endsige vedkende sig, hvordan det er fat.

Det er sådan et samfund dør. Medens musikken

spiller for de velbjergede, opædes stole, de sidder på, af ormene.

Det ville være let for dem blot at kaste et blik ned og få øje på savsmuldet. Men det sker ikke. For den, der sidder trygt og godt og nyder alle samfundets fordele, er det nemlig mest hensigtsmæssigt at lade være. Og så er det jo nok også således, at de fleste af dem til syvende og sidst kan være ligeglade. Hvem var det, der sagde: ”Efter os syndfloden”.

Ryggesløsheden i de kredse, der har sat dette i gang, er enorm. Ved deres fravær af ansvarsfølelse nu påfører de selys same mennesker os oven i købet, byrder, det danske samfund ingen muligheder har for at bære. Derved bliver ryggesløsheden til en forbyrdelse.

Ole Hasselbalch

Den danske udlændingepolitik 2010 - en status

Det borgerlige Danmark har ikke evnet at standse tilstrømningen fra den tredje verden til Danmark.

Af Morten Uhrskov Jensen

Der finder i disse år en betydelig indvandring sted til Europa, herunder til Danmark. Denne indvandring finder især sted fra den tredje verden, herunder ikke mindst fra muslimsk dominerede lande. Lande som Frankrig og Sverige – men også Tyskland, Belgien, Holland og Storbritannien – oplever betydelige problemer i bestemte områder, og kriminaliteten, især voldskriminaliteten, er høj og voksende. Således anmeldes f.eks. mere end 86.000 1) tilfælde af vold årligt i Sverige (for året 2009) mod godt 18.000 2) i Danmark (for året 2008). 3)

I Danmark ser billedet til dels anderledes ud. Også hos os er der tale om betydelige ghettodannelser, og religiøse særkrav imødekommes i stigende grad. Men antallet af personer med især muslimsk kulturbaggrund er lavere end i de nævnte lande, både i absolutte tal og som procentandel af den samlede befolkning. Årsagen hertil skal bl.a. søges i, at Danmark relativt sent (fra 1983) begyndte at føre en lempelig udlændingepolitik, der gjorde det muligt for at stort antal personer at søge og få bevilliget asyl. Endvidere har det givetvis spillet en rolle, at Danmark modtog relativt få såkaldte gæstearbejdere fra midten af 1960'erne og frem til indvandrerstoppet i 1973 som følge af den økonomiske krise. Det var derfor en mindre gruppe – godt 20.000 personer indvandret frem til 1973 - 4 der kunne påbegynde den kædevandring gennem familiesammenføringer, som er så almindelig for en stor del af de indvandrere, som Danmark har modtaget og fortsat modtager.

Med den markante ændring i det politiske landskab ved folketingsvalget i 2001 blev det muligt at gennemføre stramninger i udlændingepolitikken, der havde til formål at dæmme op for både flygtningestrømmen og den kædeindvandring, der følger med tilvandringen af borgere fra tredje verdenslande. Re-

Morten Uhrskov Jensen

sultatet af forhandlingerne mellem regeringspartierne Venstre og de konservative og støttepartiet Dansk Folkeparti mundede ud i især to stramninger på familiesammenføringsområdet: Dels en 24-årsregel, hvorefter en person med ophold i Danmark (dansk statsborger eller ikke), der ønskede familiesammenføring, og personen fra tredjeland skulle være fyldt 24 år, dels et tilknytningskrav, hvorefter personen i Danmark og den sammenførte person skulle sandsynliggøre en større samlet tilknytning til Danmark end til oprindelseslandet. På flygtningeområdet afskaffedes endvidere den såkaldte »de facto«-regel, således at kun såkaldte konventionsflygtninge (personligt forfulgte) i fremtiden kunne få asyl. 5)

Den officielle begrundelse for disse stramninger var et ønske om at komme såkaldte tvangsægteskaber til livs. Den reelle grund var et ønske fra især Dansk Folkeparti om at begrænse den ikke-vestlige indvandring, herunder især den muslimske indvandring.

Umiddelbart så stramningerne ud til at være ganske effektive. Ikke mindst tilknytningskravet så virkningsfuldt ud, idet en udlænding bosiddende i tredjeland i princippet kunne have meget vanskeligt ved at dokumentere nogen grad af tilknytning til Danmark overhovedet, hvorfor den samlede tilknytning aldrig kunne blive større end tilknytningen til

oprindelseslandet. De to stramninger på familiesammenføringsområdet rummede således rent umiddelbart set en kraftig opfordring til personer i Danmark med rødder i andre lande til i det mindste at gifte sig »internt« i Danmark, altså inden for egen etniske og/eller religiøse gruppe. Allermest håbede man vel på, at ægteskab i stigende grad ville blive indgået på tværs af kulturer, især mellem den muslimske og den danske.

Inden jeg går videre med mit hovedansvarlige – nemlig den del af udlændingepolitikken, der har at gøre med familiesammenføringer mellem personer, der allerede bor i Danmark og personer fra tredjeland – vil jeg kort komme nærmere ind på stramningerne i flygtningepolitikken samt i de lempelser, der er givet i reglerne om opholdstilladelse på grundlag af arbejde eller studier. 6)

Flygtningepolitikken

Fjernelsen af de såkaldte de facto flygtninges retskrav på asyl har kraftigt sænket antallet af opholdstilladelser til flygtninge. Det er dog nu igen stigende 7), men der er stadig et godt stykke op til niveauet før stramningerne i 2002. Dette lavere antal har i sig selv betydet et lavere antal familiesammenførte, da et lavere antal opholdstilladelser efter asylreglerne betyder færre ansøgninger om familiesammenføring fra godkendte flygtninge.

Imidlertid vil det såkaldte Stockholm-program, hvis det på initiativ af EU-kommissionen bliver vedtaget med effekt fra 2014, fjerne Danmarks mulighed for at føre en selvstændig flygtningepolitik. I et papir fra DIIS (Dansk Institut for Internationale Studier) nævnes, at det meget vidtgående forslag, programmet indeholder, ikke nødvendigvis vedtages i den skitserede form, måske især på grund af modstand fra de øst- og centraleuropæiske medlemslan-

de. Men EU-kommissionen lægger dog op til at fjerne medlemslandenes muligheder for at føre en selvstændig flygtningepolitik. Tanken er således, at de flygtninge, som godkendes af Kommissionen, skal fordeles til medlemslandene. 8)

EU's regler om den frie bevægelighed vil dog antagelig indebære, at et land som Danmark med høje sociale ydelser kan forvente en betydelig tilstrømning fra en række af de andre medlemslande. Med andre ord – EU afgør i fremtiden, hvor mange og hvilke personer, der kan opholde sig inden for EU's grænser samt fordelingen af disse flygtninge de enkelte medlemslande imellem. Men på sigt må det forudses, at mange af de nytillkomne vil søge til Danmark, så snart de får muligheden for det, grundet vores velfærdydelser, som det dermed bliver svært at fastholde.

Opholdstilladelser til studier og arbejde

Som en del af det ovenfor omtalte forlig med VK-regeringen måtte Dansk Folkeparti acceptere, at der kom betydelige lempelser i reglerne om studie- og arbejdstilladelser i Danmark for udlændinge.

Det blev i den forbindelse af både Venstre, de konservative og Dansk Folkeparti fremhævet, at der nu var sket i skifte i indvandringen, så det ikke var dårligt integrerbare flygtninge og familiesammenførte, der kom til landet, men mennesker, der ville yde en indsats i Danmark. Den 29. marts 2010 havde Venstres Eyvind Vesselbo imidlertid en kronik i Berlingske Tidende, hvor han satte et stort spørgsmålstegn ved, om dette nu også var tilfældet. Vesselbo hæftede sig således ved, at der i årene 2002 til 2009 var blevet givet et samlet antal opholdstilladelser på godt 370.000 personer, dvs. næsten 100.000 flere end under Nyrup-regeringerne, der sad fra 1993 til 2001. Af disse var de 14 procent givet til flygtninge og familiesammenførte, mens de resterende 86 procent, godt 318.000 personer, var kommet til Danmark på andre måder. Eyvind Vesselbo pointerede, at der slet ikke var den samme grad af kontrol med de 86 procent som med flygtningene.

Det var og er med andre ord uklart, om de berørte udlændinge rent faktisk er udrejst efter endte studier eller arbejde. 9)

Det skønnes da også, at der i dag er væsentligt flere illegale indvandrere i Danmark end før regeringsskiftet i 2001 som følge af den liberale politik i forhold til studie- og arbejdstilladelser. 10)

Usikkerheden om, hvor disse mange mennesker befinder sig i dag, bidrager i sig selv til at skabe uklarhed om, hvorvidt stramningerne i udlændingepolitikken er effektive. Det skal dog understreges, at en del af forklaringen på det nævnte høje tal på godt 370.000 skyldes, at det såkaldte opholdsdirektiv fik virkning i EU-landene fra 2004, hvorefter enhver EU-borger frit kan indrejse til Danmark for at søge arbejde.

Indtil dette er blevet undersøgt nærmere, må konklusionen være, at tallene giver anledning til at tro, at tilstrømningen til Danmark på dette område er stor, og at kontrollen modsvarende ser ud til at være begrænset.

EU's opholdsdirektiv

Den såkaldte Metock-dom fra 2008 afsagt af EF-domstolen (i dag EU-domstolen) fastslog, »at en tredjelandsborger har ret til ophold, uanset at denne ikke tidligere har haft gyldigt ophold i et EU-land, hvis vedkommende gifter sig med en EU-borger, der har udnyttet den frie bevægelighed ved ophold i et andet EU-land«. 11)

Dommen var en udløber af opholdsdirektivet, der trådte i kraft i 2004. 12)

I en pressemeddelelse fra EU-kommissionen fra den 2. juli 2009 forklares det, at opholdsdirektivet af 2004 skal forstås sådan, at et nært »afhængigt« (dependent) familiemedlem fra tredjeland skal have »visas and residence cards«, altså visa og opholdstilladelse. 13)

I pressemeddelelsen defineres »afhængig« på den måde, at »material support for that family member is provided by the EU citizen or by their spouse/partner«. Det må forstås sådan,

Udlændingeservice i Ryesgade, København

at indgåelse af f.eks. ægteskab er tilstrækkeligt til at skabe afhængighed.

Opholdsdirektivet vurderes af EU-kommissionen og EU-domstolen at være en central forudsætning for etablering af et indre marked, der var grundtanken bag Rom-traktaten fra 1957. Det danske retsforbehold gælder derfor ikke i denne relation, da opbygningen af det indre marked i EU antages at have en højere prioritet end retsforbeholdet og noget, som ingen medlemslande kan undslå sig. 14)

Opholdsdirektivet og etableringen af det indre marked overtrumfer med andre ord uden videre det restforbehold, som den danske befolkning vedtog ved folkeafstemningen i 1993. Og denne tolkning bakker et flertal i det danske folketing op om. Det er derfor en umiddelbar klar følge af de ovenstående kilder, at det enkelte medlemsland ikke kan opstille nogen begrænsninger i retten til f.eks. familiesammenføring mellem en EU-borger og en person fra tredjeland. Når blot parret er villig til at tage et kortere (reelt) ophold i et andet EU-land – set fra et dansk perspektiv kunne det være Sverige eller Tyskland – kan parret uproblematisk rejse tilbage til Danmark efter kort tid. Er man altså dansk statsborger, og dermed EU-borger, er det ikke muligt for Danmark at forhindre familiesammenføring for denne statsborger med en person fra tredjeland.

Det er i den sammenhæng væsentligt at pointere, at der ikke kan stilles bestemte krav til den person fra tredjeland, der kommer til Danmark via EU-reglerne. Krav om en eller anden form for uddannelse kan således ikke kræves, eftersom retten for EU-borgeren til at blive familiesammenført med en person fra tredjeland er betingelsesløs, såfremt parret blot i en periode har boet i et andet EU-land. Det afgørende er blot, at den familiesammenførte er »dependent«, altså afhængig af den pågældende EU-borger.

På det skitserede grundlag er det med andre ord ikke muligt at praktisere en stram udlændingepolitik over for danske statsborgere i forhold til familiesammenføringer med personer, der har rødder i tredjeverdenslande. Har man statsborgerskab her, har man ret til fa-

ÆNDREDE FAMILIESAMMENFØRINGSREGLER

HVAD HAR DE NYE REGLER BETYDET FOR PARDANNELSESMØNSTRET BLANDT ETNISKE MINORITETER?

GARBI SCHMIDT
ANIKA LIVERSAGE
BRIAN KROGH GRAVERSEN
TINA GUDRUN JENSEN
VIBEKE JACOBSEN

miliesammenføring som følge af EU-reglerne.

Med denne erkendelse in mente er der grund til at se på, hvorvidt denne mulighed også udnyttes i praksis. Jeg vil endvidere se på, hvad den gruppe, der ikke har dansk statsborgerskab, og som ønsker familiesammenføring med en person fra tredjeland, rent faktisk gør.

Rapporten fra SFI

SFI – tidligere Socialforskningsinstituttet, nu Det nationale forskningscenter for velfærd - udgav i oktober 2009 en rapport med titlen Ændrede familiesammenføringsregler – hvad har de nye regler betydet for pardannelsesmønstrer blandt etniske minoriteter? 15 Som titlen lyder, har rapportens forfattere sat sig for at undersøge, om personer i Danmark med rødder i andre lande har ændret ægteskabsmønster som følge af 24-årsregel og tilknytningskrav. Et ændret mønster ville betyde, at en stigende andel inden for de forskellige minori-

tetsgrupper var begyndt at gifte sig med andre herboende, eventuelt fra samme etniske og/eller religiøse gruppe, men ud fra et integrationsperspektiv allerhelst med danskere. Undersøgelsens fokus var unge i alderen 15 til 30 år med oprindelse i et af følgende lande: Tyrkiet, Eksjugoslavien, Irak, Libanon, Pakistan, Somalia, Iran, Sri Lanka, Marokko og Afghanistan. 16 Med undtagelse af Sri Lanka og delvist Eksjugoslavien er der altså tale om muslimsk dominerede lande. Hvad angår Libanon gælder, at langt de fleste med libanesiske rødder i Danmark er palæstinensere med muslimsk baggrund.

Forfatterne til rapporten har dels trukket statistiske oplysninger fra dansk og svensk statistik, dels interviewet en række personer som f.eks. de unge selv, deres forældre, men også f.eks. Danske sundhedsplejersker. Endelig har forfatterne til rapporten inddraget et antal såkaldte survey-undersøgelser, der spørger bestemte grupper om f.eks. holdninger til det danske samfund.

For at lægge ud med konklusionen i

rapporten, så er den meget klar. For gruppen med oprindelse i Tyrkiet kan der iagttages en ændring af en vis signifikans, idet et stigende antal gifter sig »internt« i Danmark. Dette kan, som rapporten skriver, skyldes, at gruppen med tyrkisk oprindelse er den største af indvandrergrupperne med næsten 60.000 personer. For ingen af de øvrige grupper har forskerne ved SFI derimod kunnet konstatere en markant ændring. Det hedder således, at

»Regelændringerne har til gengæld [der kan konstateres en senere registreret ægteskabsalder, MUJ] ikke betydet, at markant flere etniske minoriteter med baggrund i ikke-vestlige lande gifter sig med en herboende person med anden etnisk minoritetsbaggrund eller med en etnisk dansker. For 20-23-årige etniske minoritetsunge gælder det, at både andelen, der gifter sig med en person med anden etnisk minoritetsbaggrund, og andelen, der gifter sig med en person med etnisk dansk baggrund, er under 3 pct. før og efter regelændringerne. For de 24-27-årige er andelen, der gifter sig med en etnisk dansker eller en herboende person med anden etnisk baggrund, næsten lige så små både før og

efter regelændringerne som for de 20-23-årige«. 17

Umiddelbart er der altså ikke nogen tvivl om, at stramningerne på familiesammenføringsområdet ikke har haft den ønskede effekt. Folk fra tredjelande henter altså fortsat deres ægtefælle i udlandet – med andre ord kædevandringerne blandt de etniske minoriteter fortsætter stort set uændret til Danmark. For at forstå grundene hertil skal man have EU's regler i baghovedet og givetvis også det stærke ønske om at fortsætte kædeindvandringen (som vi i øvrigt skal se også gælder for dem, der ikke er danske statsborgere, og som altså ikke kan benytte sig af EU's regler).

Danske statsborgere

Det skal erindres, at da stramningerne i form af 24-årsregel og tilknytningskrav blev vedtaget af Folketinget i 2002, var EU's opholdsdirektiv endnu ikke trådt i kraft, og Metock-dommen, der har fastlagt en væsentlig del af indholdet af opholdsdirektivet, blev først afsagt i 2008. Det har betydet, at personer med

dansk statsborgerskab, der har ønsket familiesammenføring i perioden 2002 til 2008, har været nødt til at forsøge andre veje end den, direktivet og dommen åbner.

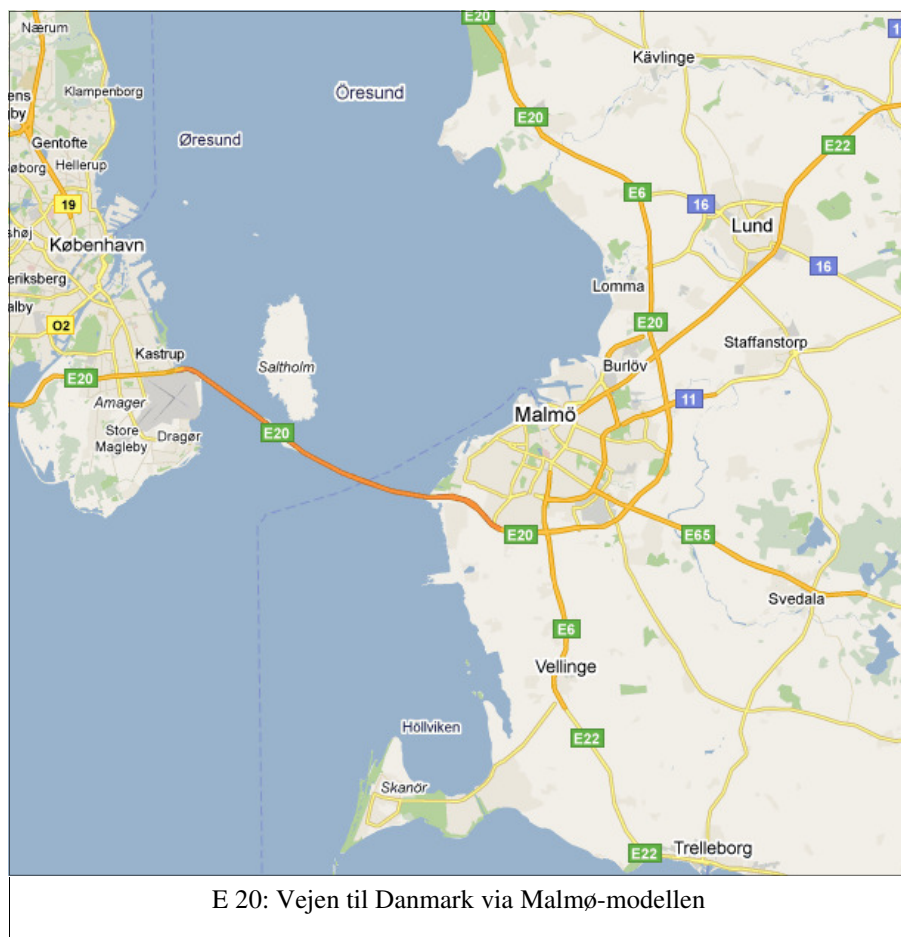
Først og fremmest er den såkaldte »Malmø-model« blevet taget i anvendelse. Når netop Malmø (eller Sydsverige generelt) har været og givetvis fortsat er central i sammenhængen, skyldes det, at en væsentlig del af de personer i Danmark, der har baggrund i den tredje verden, herunder især i muslimsk dominerede lande, er bosiddende i Københavnsområdet.

I kapitel 6 i SFI-rapporten, »Ægteskab, udvandring og pendler-ægteskaber«, konstateres det på baggrund af kapitel 5, at der har været »en markant stigning i antallet af etniske minoriteter fra Danmark, som tager til Sverige for at blive familiesammenført«. Det nævnes, at det særligt er unge med baggrund i landene Pakistan, Tyrkiet, Eksjugoslavien, Libanon og Marokko, der benytter sig af denne mulighed. En forælder med pakistansk baggrund beskriver situationen således: »Der er bryllup hver anden uge, og de flytter alle sammen til Sverige«. 18 Udsagnet bekræftes af, at der i SFI-rapporten står, at »Alle interviewede forældre har dog kendskab til unge, som er flyttet, enten gennem familiemedlemmer, venner eller bekendte«. 19)

Rent praktisk forløber en flytning til Sverige således:

»Dette [flytningen] sker ved registrering hos Folkbøkkforingen og Skatteverket. Dernæst søger ægtefællen fra oprindelseslandet Migrationsverket om visum til Sverige, som giver mulighed for et kortere ophold. Det er ofte i den periode, at parret indleder deres ægteskab. Ægtefællen ansøger så Migrationverket om opholdstilladelse på baggrund af familiesammenføring, som i dag gives i en periode på 5 år. Herefter kan ægtefællen søge om permanent opholdstilladelse og om svensk statsborgerskab. Efter erhvervelsen af svensk statsborgerskab kan ægtefællen frit slå sig ned i Danmark«. 20)

Allerede før Metock-dommen slog fast, at der ikke krævedes andet end et kortere ophold i et andet EU-land for at opnå familiesammenføring i det ønskede EU-

E 20: Vejen til Danmark via Malmø-modellen

land, har det altså været muligt lovligt at omgå strammingerne fra 2002. Det var godt nok besværligere end efter reglerne for EU's opholdsdirektiv fra 2004 og Metock-dommen fra 2008.

Men var ønsket om kædevandring til stede, var det også muligt at få det opfyldt. Den pakistanske forælder overdri- ver muligvis, når han/hun taler om, at »alle sammen« flytter til Sverige. Men SFI-rapportens konklusion gør det be- rettiget at tro, at endog mange har be- nyttet sig af muligheden.

Og med opholdsdirektivet og Metock- dommen er det nu blevet langt lettere. Det fremgår af et svar fra integrations- minister Birthe Rønn Hornbech, at det ikke længere er nødvendigt at vente fem år på at blive svensk statsborger, idet »EU-borgere, herunder danske statsbor- gere, kan efter EU-retten regler udøve retten til fri bevægelighed og i den for- bindelse opnå ret til familiesammenfø- ring... Det er ikke et krav, at ansøgeren opnår statsborgerskab i det andet EU- land«. 21)

SFI-rapportens kapitel 6 skriver, at de interviews, der er foretaget, viser, at proceduren ved at blive familiesammen- ført i Sverige er blevet lettere, som åre- ne er gået, »fordi „Sverigesløsningen“ er så udbredt, at der er hjælp og vejled- ning at hente fra især netværker og fordi en begyndende industri af private firma- er i indvandremiljøet, der mod betaling hjælper med bolig, visum og opholdstil- ladelse i Sverige [, er opstået(?), MUJ]«. 22)

I Nyt fra Danmarks Statistik, nr. 195, 4. maj 2010 kan det da også ses, at der »For tredje år i træk flyttede markant flere fra Skåne til Østdanmark i 2009«. 23)

Tallene fra Danmarks Statistik viser, at tilstrømningen fra Sverige til Danmark i 2009 var næsten lige så stor, 5.120, som vandringen den anden vej, 5.426. Dan- marks Statistik oplyser desuden, at »Personer født i andre lande end Dan- mark og Sverige udgør en stadig stigen- de andel. Tilbage i 2001 udgjorde per- soner fra øvrige lande 15 pct. I 2009 udgør de 32 pct. af det samlede antal flytninger i denne retning [fra Skåne til Østdanmark]«. 24)

Der er ikke nogen nødvendig sammen- hæng mellem Malmø-modellen og de seneste tal fra Danmarks Statistik. I princippet kunne det bero på en tilfæl- dighed. På den anden side er det nærlig- gende at se en sammenhæng imellem SFI-rapportens konstatering af, at der for de udvalgte ti etniske grupper (på nær for en mindre del af gruppen med tyrkiske rødder) ikke kan påvises en forøget tilbøjelighed til at gifte sig in- tern i Danmark og den relativt enkle mulighed for at bruge EU-reglerne til at opnå familiesammenføring i Danmark med en person fra tredjeland.

Når det kan konstateres, at folk fra de etniske minoriteter i Danmark fortsat henter deres ægtefælle i udlandet, må disse komme ind på en eller anden måde. Derfor er det særligt interessant, når Danmarks Statistik oplyser, at 32 pro- cent af de fra Sverige til Danmark til- flyttede hverken er født i Danmark eller i Sverige. Det er ikke urimeligt at anta- ge, at de resterende 68 procent for en (hel) dels vedkommende har benyttet EU's regler ved at blive gift med en person fra tredjeland og derpå tage op- hold i Sverige i kortere eller længere tid for derpå at vende tilbage til Danmark.

”Det kan konstate- res, at EU-reglerne bruges til at gøre de danske stram- ninger af 2002 re- elt virkningsløse.”

Der er således overordnet en meget stærk indikation for, at strammingerne i udlændingepolitikken fra 2002 i form af 24-årsregel og tilknytningskrav syste- matisk omgås. Ikke sådan at forstå, at der er tale om svindel i forhold til de danske regler. De danske regler er underlagt EU-reglerne, og det er disse regler, der benyttes af de personer, der ønsker familiesammenføring med en person fra tredjeland.

Det kan derfor konstateres, at EU- reglerne bruges til at gøre de danske

stramminger af 2002 reelt virkningsløse. Dette gælder, hvad enten de mere libe- rale svenske regler for statsborgerskab benyttes, eller om der gøres brug af rettighederne efter EU's opholdsdirek- tiv. Det skal tilføjes, at personer, der benytter EU-reglerne til at undgå de danske stramminger, ikke vil optræde i statistikken over familiesammenførte, når de bosætter sig i Danmark, men som vandrende EU-borgere.

Pendlerægteskaber

For personer uden dansk statsborger- skab, men med opholdstilladelse i Dan- mark stiller sagen sig vanskeligere, hvis der ønskes familiesammenføring med en person fra hjemlandet. EU's regler kan ikke benyttes, og i stedet opstår ifølge rapporten fra SFI fænomenet »pendler-ægteskaber«, hvor personen fra tredjeland i en periode, der kan strække sig over flere år, kommer til Danmark på turistvisum en gang om året og derpå rejser tilbage til hjemlan- det eller bliver i Danmark efter visum- mets udløb, nu som illegal. Det hedder således i SFI's rapport:

»Regler på familiesammenføringsområ- det har medvirket til nye måder at leve sammen som familier og ægtefæller – ofte på tværs af grænser. På grund af reglerne ser vi bl.a. forekomsten af „pendlerægteskaber“, som er ægteska- ber, hvor den ene part lever i Danmark og den anden (oftest) i oprindelseslan- det. I disse ægteskaber lever parret ad- skilt i kortere eller længere perioder og er typisk kun sammen i den tid, et turist- visum tillader.

Pendlerægteskaber er ofte turbulente, ikke mindst for de børn, der lever i dem. Undersøgelsen kan ikke fastsætte om- fanget af pendlerægteskaber, men de kvalitative interview tyder på, at denne type ægteskaber er at finde blandt en række etniske minoritetsgrupper, og at de er opstået som konsekvens af de æn- drede regler på familiesammenførings- området«. 24)

Denne konklusion drages i rapporten primært på baggrund af tre kilder: a) interviews med etniske minoritetsunge og deres forældre, b) sundhedsplejer- sker, der har kontakt med børn født af

sådanne par og c) fra de danske ambassader i de berørte lande. Vedrørende ambassaderne hedder det, at

»Ansatte ved ambassaderne i Tyrkiet, Marokko og Eksjugoslavien fortæller således, at de har oplevet en stigning i antallet af personer, som gentagne gange ansøger om at komme til Danmark på et turistvisum i den maksimale periode:

„Vi udsteder mange af de her 90-dagesviseringer, og folk pendler. Pendlerne er ikke nødvendigvis under 24 år, måske kan der være andre grunde til, at de ikke har fået familiesammenføring – fx tilknytningskravet [...] Vi har mange gengangere [der søger om turistvisum med jævne mellemrum]“ (Ansatt, ambassade i Tyrkiet)«. 25)

En sundhedsplejerske fortæller om statsløse palæstinensere, der uanset 24-årsregel fortsat gifter sig i 18-20-årsalderen med ægtefæller fra forældrenes hjemlande. Rapporten fortæller, at det, når det drejer sig om unge kvinder, bliver disse

»... gravide måske to eller tre gange, får børn, som så vokser op med den her alenemor, typisk installeret hos bedsteforældrene i en lejlighed, mens vi venter på 'farmand', der så kommer hertil efter nogle år. [...] For kvinderne får jo ikke lov til at komme ud og bo alene i en lejlighed, når manden ikke er der (sundhedsplejerske)«. 26)

De interviewede fagfolk bekræfter i øvrigt, at der meget tænkeligt er opstået en voksende gruppe af såkaldte »spørgelsesborgere«, der kan være gift både med danske statsborgere og personer med opholdstilladelse i Danmark. 27)

Det må altså vurderes, at antallet af illegale er steget som følge af 24-årsregel og tilknytningskrav.

Med hensyn til den person i et pendler-

ægteskab, der pendler frem og tilbage (eller forbliver i Danmark som illegal), kan det formodes, at vedkommende på et eller andet tidspunkt vil søge om opholdstilladelse i Danmark med den begrundelse, at han eller hun nu har en eller anden grad af tilknytning til Danmark som følge af f.eks. brug af turistvisum i et antal år.

Jeg har forsøgt at få svar fra integrationsministeren vedrørende denne antagelse, og dette lød, at det »beror på en konkret og individuel vurdering af de samlede omstændigheder i en sag. Om parret opfylder tilknytningskravet afhænger af deres samlede tilknytning til

”For kvinderne får jo ikke lov til at komme ud og bo alene i en lejlighed, når manden ikke er der”.

Danmark på baggrund af en konkret og individuel vurdering af alle omstændighederne i den enkelte sag.

Et pendlerægteskab kan ikke i sig selv bevirke, at tilknytningen til Danmark er størst. Den herboendes tilknytning til og integration i Danmark er selvsagt også vigtige momenter i denne vurdering«. 28)

Svaret må forstås sådan, at det ikke er givet, at der gives opholdstilladelse til personen fra tredjeland, da den herboendes tilknytning til Danmark også vil blive vurderet, men muligheden foreligger. Det gør den vel især, da tilknytningskravet er udformet således, så en familie med et eller flere børn formentlig kan hævde en ret stærk grad af tilknytning til Danmark.

Også for så vidt angår personer uden dansk statsborgerskab er der altså en stærk indikation af, at stramningerne af 2002 ikke længere har nogen effekt, hvis det i virkeligheden har været tilfældet på noget tidspunkt.

Konklusion

Ud fra de kilder, jeg har haft til rådighed, kan jeg konkludere, at stramningerne i udlændingepolitikken i form af 24-årsregel og tilknytningskrav kan omgås. Det skal ikke forstås derhen, at der er tale om ulovlig omgåelse. Det er der kun i de tilfælde, hvor et familiesammenført par f.eks. ikke reelt bor i Malmø, eller hvor personen fra tredjeland i et pendlerægteskab forbliver i Danmark, efter at turistvisummet er udløbet. I de øvrige tilfælde anvendes fuldt lovligt enten EU's regler, eller også bruges pendlermodellen, formentlig med den forhåbning, at det efter nogle år er muligt at opnå opholdstilladelse, fordi personen fra tredjeland kan påvise en vis tilknytning til Danmark.

Konklusionen i SFI's er meget klar og fortjener gentagelse. Af de ti undersøgte landegrupper kan forfatterne

til rapporten kun for en mindre del af dem med tyrkisk baggrund konstatere en forøget hyppighed i retning af at gifte sig »internt« i Danmark.

For alle de øvrige ni grupper kan noget sådant ikke iagttages. Det må derfor være altovervejende sandsynligt, at disse grupper (samt fortsat en væsentlig del fra gruppen med tyrkisk baggrund) i vid udstrækning fortsætter kædeændringen, hvor ægtefællen hentes i oprindelseslandet.

En helt plausibel forklaring på dette forhold er givetvis, at Danmark som en del af den rige verden fortsat er et overordentlig attraktivt land at komme til. Den kendsgerning skal givet ses i sammenhæng med et kulturelt mønster i mange familier med udenlandske rødder, der vægter den samlede families velfærd højere end enkeltindividernes.

Hvad end grundene kan være, er konklusionen ganske klar. Stramningerne i den danske udlændingepolitik er, hvad angår familiesammenføringer, i vid udstrækning ophørt med at virke.

Opdatering

Denne artikel blev skrevet i slutningen af september 2010. Den 7. november 2010 barslede Venstre, de konservative og Dansk Folkeparti så med et udspil til et nyt såkaldt pointsystem, der ifølge Dansk Folkeparti skulle gøre det næsten umuligt for personer fra lande i den tredje verden at komme til Danmark. 29)

Der var og er tale om vælgerbedrag. Som jeg har dokumenteret, er det ikke muligt at standse kædevandringen fra især muslimske lande – men også fra en række andre lande i den tredje verden – så længe et flertal i Folketinget vælger at lade EU afgøre væsentlige dele af den danske udlændingepolitik.

Tal fra Integrationsministeriet og en TV-avis fra den 18. december 2010 fortæller, at Danmarks grænser aldrig har stået mere åbne over for indvandring, end tilfældet er i dag. I de første ti måneder af 2010 fik næsten 50.000 personer adgang til Danmark. TV-avisen kunne i bemeldte indslag oplyse, at vi nu er oppe på tallet fra før regerings-skiftet i 2001, når det handler om indvandring fra den tredje verden, ca. 14.000 personer i 2010 lyder prognosen på. 30)

I indslaget i TV udtaler forhenværende overvismand Torben M. Andersen, at denne indvandring fra den tredje verden – hvoraf størstedelen foregår som såkaldt arbejdskraftsindvandring – synes at medføre den samme kædevandring, som tidligere især den lempelige flygtningepolitik gjorde.

Den 16. december 2010 stod det at læse i bl.a. Jyllands-Posten, at Venstre og de konservative vil foreslå, at en uddannelse med en månedsløn på 25.000 skal gøre det muligt at få opholdstilladelse i Danmark. Det er uklart, om dette beløb er inklusive pension. Hvis det er tilfældet, er der tale om en løbende månedsløn på ca. 22.000, en løn der vil åbne op for store mængder af også ufaglært arbejdskraft. Under alle omstændigheder vil der være tale om, at porten til Danmark slås endnu højere op, end tilfældet allerede er, idet den nuværende minimumsløn for arbejdskraftsindvandring er godt 31.000 kr. om måneden. 31)

Selv uden at medtænke den kulturelle forandring af Danmark, som en sådan masseindvandring vil medføre, er der tale om nationaløkonomisk vanvid. Nationalbanken beregnede i sin tredje kvartalsrapport fra 2008, at kun såkaldt superindvandring vil gavne Danmark økonomisk. Der er her tale om en indvandrer, der kommer hertil efter endt uddannelse, aldrig trækker på de sociale ydelser, og som ikke får sin familie hertil. Slutteligt rejser denne (ikke-eksisterende) person tilbage til sit hjemland inden pensioneringen. 32)

”Danmarks grænser har aldrig stået mere åbne over for indvandring, end tilfældet er i dag.”

Der er helt nøgternt tale om et forslag, der har mistet jordforbindelsen til realiteternes verden. Jeg skal undlade at motivforske, blot konstatere, at forslaget er utroligt.

Det kan naturligvis til en vis grad forventes, at den nuværende indvandring fra den tredje verden i noget større omfang kan tilpasse sig det danske arbejdsmarked. Dette skal ses i sammenligning med, at indvandringen før ændringerne i udlændingeloven i 2002 ikke mindst bestod af flygtninge, der havde og har en meget ringe arbejdsmarkedsdeltagelse. Men selv når dette er medtaget, er der ikke tvivl om, at også den nuværende indvandring fra den tredje verden vil betyde en vedvarende og voksende belastning af de offentlige finanser, jævnfør Nationalbankens beregninger. De kulturelle forandringer er sværere at måle, men de vil givet være mindst lige så dramatiske. Det må forventes, at adskillelsen mellem befolkningsgrupperne vil tage til, religiøse særkrav vil blive rejst med stigende styrke, og kriminaliteten vil stige, bl.a. på grund af den ringe sociale position, som relativt mange indvandrere vedvarende vil have. Denne påstand kan godtgøres ved den kends-

gerning, at efterkommere har en lige så stor (faktisk en anelse større) ledighed end indvandrere. 33)

Ni år med borgerligt styre?

Der er valg til Folketinget inden alt for længe. Skal der gøres status over ni år med en VK-regering med Dansk Folkeparti som støtteparti, må dommen blive, at det borgerlige Danmark ikke på nogen måde evnede at standse tilstrømningen fra den tredje verden til Danmark. Dette skal i øvrigt ses i lyset af, at befolkningsekspllosionen i den tredje verden først for alvor vil folde sig ud i de næste årtier. Presset mod Danmark og den vestlige verden må derfor antages at vokse, ikke mindskes, i de kommende år. Har man således ved valgene i 2001, 2005 og 2007 stemt borgerligt, bl.a. eller måske ikke mindst, i håbet om en effektiv begrænsning af indvandringen fra den tredje verden, må man være skuffet.

Katastrofen med VKO

Ønsker man, at den kulturelle og folkelige opløsning af Danmark skal gå lidt langsommere, end tilfældet under alle omstændigheder vil være, skal man stemme på rød blok ved det næste folketingsvalg. I så fald vil massetilstrømningen til Danmark af mennesker fra den tredje verden sandsynligvis blive dæmpet en smule. Grænserne vil bl.a. på grund af EU's regler, som det danske folketing har valgt at følge, stadig stå vidt åbne, men dog i lidt mindre grad end under VKO.

Denne umiddelbart helt usandsynlige konklusion er desværre slet ikke så vanvittig, som den lyder. Tillad mig at gelejde læseren gennem den danske udlændingepolitiske katastrofe, som den tager sig ud i øjeblikket, og lad mig understrege, at både Venstre, de konservative og Dansk Folkeparti lader dette fortsætte med åbne øjne. Dansk Folkeparti ville ganske vist stramme, hvis partiet kunne, men det kan de som bekendt ikke gøre alene, og derfor har partiet valgt at lade tingene sejle. En regering under Helle Thorning-Schmidt derimod vil meget sandsynligt stramme

ét af de steder, jeg nu vil gennemgå. Den vil en sådan regering gøre, sandsynligvis uden at lempe de andre steder.

Den danske udlændingepolitik består for nærværende groft sagt af tre dele, a) flygtningepolitikken, b) familiesammenføringspolitikken og c) opholdstilladelser givet i forbindelse med studier eller arbejde.

Flygtningepolitikken blev strammet tilbage i 2002 under den nytiltrådte VK-regering, idet de såkaldte de facto-flygtninge nu ikke længere havde et retskrav på asyl. Denne stramning har sparet Danmark for modtagelsen af titusinder af såkaldte flygtninge (såkaldte, fordi langt de fleste flygtninge, betydeligt over 90 procent, ikke er politiske flygtninge, men fattigdomsflygtninge), der så i sagens natur heller ikke har kunnet opnå familiesammenføring i Danmark. Denne fortjeneste er helt klart VKO's, da den tidligere SR-regering ikke ville fjerne dette retskrav. Men de facto-begrebet vil ikke blive genindført under en ny socialdemokratisk ledet regering. Ikke engang Det radikale Venstre har talt om dette. Så her vil ikke ske nogen ændring, hvis Helle Thorning-Schmidt kan overtage nøglerne til Statsministeriet efter det næste valg.

Den 5. januar kunne JP så i øvrigt fortælle, at antallet af anerkendte asylansøgere igen stiger kraftigt. Således forventes der nu 2.850 anerkendte flygtninge i 2011, alle med ret til familiesammenføring på grund af Danmarks afgivelse af suverænitet til den europæiske menneskerettighedskonvention, som i 1992 blev en del af dansk lovgivning. Men denne selvstændige katastrofe ændrer jo ikke noget ved forholdet mellem en Helle Thorning-Schmidt og en Lars Løkke Rasmussen ledet regering. Begge vil fortsætte med at lade abstrakte principper tælle mere end dansk selvstændighed.

Den 13. november skrev jeg i en kronik i denne avis, hvordan jeg havde dokumenteret, at 24-årsregel og tilknytningskrav – to af de meget vigtige stramninger tilbage i 2002 – ikke længere virker og i virkeligheden aldrig har gjort det. Kædevandringerne til Danmark er ikke blevet standset, idet personer med baggrund i lande i den tredje verden, især fra muslimsk dominerede lande, i mas-

svit omfang benytter enten den såkaldte Malmømodel, men i stigende grad også reglerne efter EU's opholdsdirektiv. Jeg har i en længere artikel påvist, at der både i teori og i praksis finder en systematisk omgåelse af intentionen med den "stramme" danske udlændingepolitik sted, som altså ikke længere er stram. Min dokumentation er overbevisende og bygger på en gennemgang af reglerne efter EU's opholdsdirektiv, af en rapport fra den statslige forskningsinstitution SFI samt af tal fra Danmarks Statistik, der viser, at vandringerne tilbage fra Sydsverige til Danmark nu foregår systematisk. Disse tal optræder ikke i statistikken over familiesammenførte. I stedet figurerer de pågældende som EU-borgere, der er omfattet af den fri bevægelighed i EU. I tal over vandringer fra f.eks. Tyskland ("Flensborgløsningen" har været nævnt flere gange i pressen), som der, så vidt jeg ved, ikke føres særskilt statistik over, vil man givet finde samme mønster, dog nok i mindre grad, da så stor en del af indvandrerbefolkningen er bosiddende i Storkøbenhavn, hvor Malmø og Sydsverige er nære naboer.

Familiesammenføringsreglerne er til større gene for Thomas og Cindy end for Muhammed og Razia.

Familiesammenføringspolitikken er altså brudt sammen. 24-årsregel og tilknytningskrav er nærmest ligegyldigheder, der formentlig i højere grad er til gene for Thomas på 23 år, der møder amerikanske Cindy på 22 år, end de forhindrer Muhammed i at føre sin Razia til Danmark efter nogle år, ved brug af EU's opholdsdirektiv formentlig efter 12 uger. En regering ledet af Helle Thorning-Schmidt kan dårligt gøre noget for at liberalisere yderligere på dette punkt. I øvrigt ville S og SF næppe kunne holde til over for vælgerne at afskaffe 24-årsregel og tilknytningskrav, og

for øvrigt ville det ikke spille nogen videre rolle, hvis de gjorde det.

Hvad angår den tredje del af udlændingepolitikken, kan der derimod godt tænkes at ske ændringer under en socialdemokratisk ledet regering. Der er naturligvis tale om spekulation fra min side, men jeg vil mene, at den kan underbygges. Og de ændringer, der vil finde sted, vil gå i retning af at mindske tilstrømningen, ikke øge den.

I VK-regeringens tid, støttet af Dansk Folkeparti, er antallet, der uden for EU kommer til Danmark for at arbejde eller studere, eksploderet. I de første ti måneder af 2010 drejer det sig om næsten 22.000 personer. I 2009 var der tale om ca. 26.000. TV-avisen 18:30 havde den 18. december et indslag, der fortalte lidt af historien. Halvdelen af dem, der får adgang for at arbejde med en bestemt uddannelse, tager ufaglærte jobs. TV2 har i marts 2010 dokumenteret, at der finder massiv svindel sted i forbindelse med såkaldte studerende, der ikke studerer, men formentlig arbejder illegalt i Danmark. Der er *ingen* kontrol med, om disse "studerende" forlader Danmark igen. En del vil gøre det, men mange vil ikke, det attraktive ved at komme til og forblive i et (endnu) rigt vestligt land taget i betragtning. I indslaget i den nævnte TV-avis gav en repræsentant for fagbevægelsen udtryk for alvorlig bekymring, idet mange af disse personer fra tredjeverdenslande underbyder dansk arbejdskraft. Forfatter Lars Olsen kunne i en kronik i JP den 29. december 2010 fortælle om en bygningsmaler, der havde givet udtryk for desperation over tilstandene på det danske arbejdsmarked for faglærte og ufaglærte danskere som følge af tilstrømningen af udenlandsk arbejdskraft, både fra EU og fra tredjelande.

I nytårstalen den 1. januar 2011 glædede statsminister Lars Løkke Rasmussen sig over de mange "studerende", og i december 2010 var VK ude med et forslag om at gøre det endnu nemmere at komme til Danmark for at arbejde. Selvfølgelig hvis man ser bort fra den samfundsopløsning, der vil finde sted som følge af masseindvandringen fra tredjeverdenslande, er der tale om nationaløkonomisk vanvid. Nationalbanken beregnede i 2008, at kun såkaldte "superindvandrere" giver et positivt nettore-

sultat for Danmark. En sådan person er tæt ved at være ikke-eksisterende, idet det forudsætter, at personen først kommer hertil efter endt uddannelse, ikke på noget tidspunkt er på overførselskomst, undlader at søge om familiesammenføring og til slut rejser hjem inden pensionering.

På grund af Socialdemokraternes tætte bånd til fagbevægelsen er det overvejende sandsynligt, at masseindvandringen i forbindelse med studier og arbejde vil blive kraftigt nedbragt under Helle Thorning-Schmidts ledelse. Fagbevægelsen kan ikke leve med den nuværende tilstand.

Summa summarum: det er overvejende sandsynligt, at den røde blok vil føre en lidt mindre katastrofal indvandringspolitik end VK, støttet af Dansk Folkeparti, har vist sig i stand til og ønsket. En socialdemokratisk ledet regering vil på ingen måde standse opløsningen af Danmark som en nation beboet af et folk, men en fortsat VK-regering vil efter alt at dømmes accelerere denne opløsning.

Jeg må konstatere, at danskerne kan vælge mellem den hurtige og den meget hurtige vej til tilstande, som vore efterkommere vil forbande os over. Vi vil se islamisering, som vi allerede ser det i uhyggelig målestok i f.eks. Frankrig, vi vil se stærkt forøget og forgrovet kriminalitet, og vi vil få et land, der for hvert år, der går, bliver ringere at leve i. Det kan vi takke vore politikere for, der, hvad enten de tilhører rød eller blå blok, er fast besluttede på at afvikle Danmark. Men paradoksalt nok vil VK gøre det endnu hurtigere.

Jeg har ved de seneste tre folketingsvalg stemt på Dansk Folkeparti. Det vil jeg ikke gøre næste gang. Næste gang vil jeg slet ikke stemme. Jeg har ikke tænkt mig at låne legitimitet til politikere og partier, der ikke vil mit land noget godt.

Kilder

- 1) http://www.bra.se/extra/mesasurepoint/?module_instance=4&name=Sammanfattning_anmalda_brott_ar_2009&url=/dynamaster/file_archive/100630/a1611c24569f95b93ecb7f7d71623adf/Slutlig%2520anm%25e4lda%2520brott%252d2009.pdf
- 2) Samfundsstatistik 2009, s. 21, Forlaget Columbus
- 3) Se også: <http://www.dst.dk/pukora/epub/upload/13467/indv.pdf> (se især side 134, der viser en overkriminalitet blandt forskellige etniske grupper, se også side 125)
- 4) <http://www.pladstilosalle.dk/grdinpligt/indvan10/index.html>
- 5) Folketinget 2001-02, Lovforslag nr. L 152, s. 1
- 6) http://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/studier/videregaaende_uddannelser/videregaaende_uddannelser.htm og <http://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/arbejde/arbejdsophold.htm>
- 7) <http://www.dst.dk/pukora/epub/Nyt/2010/NR418.pdf>
- 8) <http://www.ugebrevet-europa.dk/artikel.asp?AjrDcmntId=953>
- 9) <http://www.berlingske.dk/kronikker/udlaendingepolitikkens-tabu>
- 10) http://vbn.aau.dk/da/clippings/flere-udlaendinge-arbejder-ulovligt-herhjemme_bd9d6da5-2bf2-4a81-9f7b-21539679ac56.html
- 11) <http://www.eu-oplysningen.dk/nyheder/euidag/2009/Julii/opholddirektiv/>
- 12) <http://www.eu-oplysningen.dk/nyheder/euidag/2008/December/rapport/>
- 13) <http://europa.eu/rapid/pressReleasesAction.do?reference=MEMO/09/311&format=HTML&aged=0&language=EN&guiLanguage=en>
- 14) <http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:4TmDQAPHL9MJ:www.ipmonopolet.dk/old/synspunkt3.html+indre+marked+tillsides%20C3%A6tter+retsforbeholdet&cd=1&hl=da&ct=clnk&gl=dk> (se svaret på spørgsmålet »Men det er vel netop denne symbolik der gør det så svært for danskerne at ville skille sig af med kronen?«, MUJ)
- 15) Ændrede familiesammenføringsregler, Garbi Schmidt m.fl., København

2009

- 16) Ibid. s. 9
- 17) Ibid. s.15f
- 18) Ibid. s. 114
- 19) Ibid. s. 122
- 20) Ibid. s. 116f
- 21) Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik, Ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations besvarelse af spørgsmål nr. 238 (alm. del)
- 22) Ændrede familiesammenføringsregler, s. 118
- 23) <http://www.dst.dk/pukora/epub/Nyt/2010/NR195.pdf>
- 24) Ændrede familiesammenføringsregler, s. 11
- 25) Ibid. s. 127f
- 26) Ibid. s. 128
- 27) Ibid. s. 124
- 28) Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik, Ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations besvarelse af spørgsmål nr. 238 (alm. del)
- 29) http://snapanen.dk/upload/2010/11/nye_tider_nye_krav.pdf og <http://www.berlingske.dk/politik/oproer-i-df-om-udlaendinge>
- 30) http://www.pdfdownload.org/pdf2html/pdf2html.php?url=http://www.nyidanmark.dk/NR/rdonlyres/753D3688-AE6A-4E6C-A4A4-C657CC3D81A1/0/seneste_tal_udlaendingeomraadet.pdf.pdf&images=no og http://www.dr.dk/odp/player.aspx?uniqueid=383548&mt=newstab&st=news_TV_Avisen&furl=http://www.dr.dk/odp/default.aspx?template%3Dnyhed%26guid%3DDR1201012181830%26autoplay%3D0%26back%3Ddefault.aspx%253ftemplate%253dnyheder%2526day%253d0
- 31) <http://jp.dk/indland/article2279307.ece>
- 32) [http://www.nationalbanken.dk/C1256BE2005737D3/side/Kvartaloversigt_2008_3_kvartal/\\$file/kap07c.htm](http://www.nationalbanken.dk/C1256BE2005737D3/side/Kvartaloversigt_2008_3_kvartal/$file/kap07c.htm)
- 33) http://hk.dk/forsidenyheder/unge_nydanskere_har_lige_saa_hoej_ledighed_som_deres_foraeldre

Tre grunde til, at integrationen af muslimer aldrig vil lykkes i tilstrækkeligt omfang

Nicolai Sennels (født 1976) er autoriseret psykolog og forfatter til bogen "Blandt kriminelle muslimer. En psykologs erfaringer fra Københavns Kommune." Bogen fik meget positive anmeldelser i PsykologNyt og flere aviser.

Sennels har flere gange været i DR2 Deadline og er en energisk samfundsdebattør via utallige offentliggjorte læserbreve. Han har skrevet en række meget populære og læseværdige artikler for forskellige islamkritiske internetmagasiner, herunder artiklerne "Muslims and Westerners: The psychological differences" (New English Review), "Sexual abuse widespread among Muslims" (Europenews) og "Muslim Inbreeding: Impacts on Intelligence, Sanity, Health and Society" (Gates of Vienna).

Sennels er kendt som en frygtløs og særdeles produktiv skribent og debattør, der med sin akademiske baggrund bygger sine beskrivelser og konklusioner på forskning.

Nicolai Sennels er folketingskandidat for Dansk Folkeparti i Aarhus. Læs mere på:

www.nicolaisennels.dk. Sennels kan kontaktes på: nicolaisennels@gmail.com

Af: Nicolai Sennels, psykolog, forfatter og folketingskandidat (DF) i Aarhus

Jeg har som psykolog haft mere end hundrede muslimske klienter, og jeg er desværre ikke i tvivl om, at integrationen af muslimer i den vestlige verden aldrig lykkes i tilstrækkeligt omfang. Alle indvandrere skal opfylde tre grundlæggende kriterier for at kunne blive integreret: De skal ønske at blive integreret, have lov til at blive integreret og at være i stand til at blive integreret. Kort sagt skal man ville, måtte og kunne blive integreret. Mine erfaringer fra hundreder af terapisaftaler med muslimer er, at der er aspekter af islam og muslimsk kultur, som forhindrer dem i at opfylde disse tre kriterier.

Ønsket om at blive integreret

Det mest relevante spørgsmål er: Hvorfor skulle muslimer ønske om at blive integreret? De er sikre på at modtage alle mulige velfærdssydelsers, hvad enten de uddanner sig, arbejder, lærer vort sprog, værdsætter vestlige værdier og blander sig socialt med de indfødte eller ej. Manglende integration indebærer heller ingen risiko for at blive kulturelt eller socialt isoleret, for der er rige muligheder for at leve sammen med ligsindede i parallelsamfund, hvor alle deler de samme kulturelle normer, taler samme sprog osv.

Desuden giver oftest højere status blandt muslimer at leve meget religiøst, end at få verdslig succes på det vestlige samfunds præmisser. Mange muslimer ønsker derfor ikke at gøre det stykke arbejde, der skal til, for at opnå succes i vort højteknologiske videnssamfund. Dette smitter desværre også af på børneopdragelsen, hvilket viser sig ved, at muslimske forældre i alt for mange tilfælde ikke støtter deres børns skolegang

nok, og heller ikke motiverer dem til at søge succes på værtslandets betingelser.

At få lov til at blive integreret

Der er stor forskel på vestlig kultur og muslimsk levemåde, og integration vil derfor indebære fravalg af islamisk levevis. Grundlæggende menneskerettigheder til frit at vælge påklædning, sexpartner, religion, livsstil, venner osv. er ikke forenelige med koranen og muslimsk kultur. Muslimske kultur er domineret af en ekstremt social og religiøs kontrol, og folk, som vælger vestlig levevis frem for islamiske traditioner, betragtes generelt som frafaldne i det muslimske miljø.

Folk, der betragtes som frafaldne, kan imødesee alvorlige konsekvenser. De kan være så godt som sikre på at blive udstødt af deres familie og det muslimske samfund. Trusler, bortførelser, indespærring og sågar æresdrab er blandt de metoder, muslimske samfund gør brug af for at statuere eksempler, som får det store flertal til "frivilligt" at underkaste sig muslimsk kultur og islamiske regler – på integrationens bekostning.

At være i stand til at blive integreret

For det tredje er integration vanskeligt for muslimer. Deres syn på uddannelse, opdragelse og ikke-muslimer er en uoverstigelig forhindring for mange.

I Vesten værdsætter vi indre refleksion og selvkontrol. Her er en meget lav grad af ydre social kontrol, og vi forventer, at folk selv kan regne ud, hvordan de skal opføre sig. Vi forventes at kunne regulere os selv uden at have en aggressiv gud, et væmmeligt helvede, allestedsnærværende social kontrol og magtfulde

imamer og andre mandlige autoriteter til at fastsætte grænser for det tilladte og det forbudte.

Muslimsk opdragelse udruster ikke børnene – først og fremmest drengene – følelsesmæssigt og socialt til den adfærd, som er en nødvendig forudsætning for at kunne begå sig i vore civiliserede samfund. De utydelige grænser og ofte fraværende konsekvenser gør, at mange muslimske mænd havner på den forkerte side af loven. Dette bliver ikke bedre af, at muslimer opdrages til at have modvilje mod ikke-muslimer og især ikke-muslimske autoriteter.

Manglende opdragelse til på moden vis selv at styre sine følelser og adfærd, racisme mod anderledes troende og eventuelt en plettet straffeattest, er ikke et godt udgangspunkt for integration i et civiliseret samfund.

Hvad angår de muslimske piger, så opdrages de til at tro, at de kun kan blive gift med en muslimsk mand - og de bliver tvunget til det, hvis de er uenige. Når de så er blevet gift, presses de ind i det muslimske kønsrolle- og familiemønster på bekostning af eventuel uddannelse, arbejde og socialt liv.

Mestring af værtslandets sprog (både mundtligt og skriftligt), gennemførelse af en uddannelse, selvforsørgelse, lovlighed, anerkendelse af vestlige værdier og venskab med ikke-muslimer er forudsætninger for ægte integration. Disse ting har vist sig umulige for langt de fleste muslimer.

Dertil kommer den psykologiske del af integrationen. Muslimer er nødt til at acceptere forhold som ligeberettigelse for kvinder og ikke-muslimer. De må desuden anerkende seksuel frihed og ytringsfrihed og respektere, at demokrati og sekulære autoriteter går forud for religiøse love og påbud og forud for, hvad deres imam måtte mene om dette eller hint.

For de fleste, som er vokset op med islamiske normer, er det psykologiske spring til at omfavne vor vestlige livsstil for stort. Socialt og psykologisk er det mere trygt og bekvemt at holde sig til det, man siden sin fødsel har fået at vide, er det rigtige.

De oplagte løsninger

Integration forudsætter altså, at man både vil, må og kan blive integreret. Islam og muslimsk kultur gør, at flertallet af muslimer ikke opfylder en eller flere af disse betingelser.

Hvis vi ønsker at skåne vort kontinent for ødelæggende etniske konflikter og at forhindre vore velfærdssamfund i at gå til grunde under vægten af uintegrerede muslimer, er der kun én effektiv løsning: At gøre fejlslagen integration så ubehageligt og økonomisk byrdefuldt, at de, som ikke kan eller vil integrere sig, vil anse repatriering – statsstøttet tilbagevenden til familiens hjemland – for den eneste attraktive løsning.

Integration forudsætter, at man både vil, må og kan blive integreret.

Derudover skal vi selvfølgelig stoppe for indvandring fra muslimske lande og enhver form for islamisering - som de siger i Amerika: "If you are in a hole, stop digging."

Hvis vi vil hele vejen rundt om problemet, er vi samtidigt nødt til at betale fattige folk i fattige lande for at få færre børn. Overbefolkning er den største årsag til fattigdom og konflikter om føde, resurser og plads. Sultne mennesker, som ikke har penge til at uddanne sig selv og deres børn, er dårlige demokrater, kan føle sig tvunget til at bruge kriminalitet for at overleve og er lette ofre for religiøs fanatisme. Sult, vold og religiøs fanatikere skaber strømme af flygtninge, som vil risikere bogstaveligt

talt alt for at komme til Vesten. Stadigt flere forsøger, og mange når frem, enten ulovligt eller med hjælp fra EU og FN. Samtidigt er mennesker jordens største forurener, og en fornuftig befolkningspolitik er altså også godt for klimaet, miljøet, naturen og de mange truede dyre- og plantearter.

Den bedste udviklingshjælp, vi kan give, er derfor prævention til kvinder og mænd samt kampagner for familieplanlægning. Økonomisk bistand givet til korrupte regimer, infrastruktur, der slides ned på ingen tid, og mad, der bliver spist af stadigt flere munde, skaber ingen varige løsninger. Pengene bør i stedet gives i form af mikropensioner (f.eks. ½ til 2 dollars om dagen, afhængigt af priser og gennemsnitsindtægten i landet) til folk over en vis alder (f.eks. 25 år), hvis de ingen børn får, halv pension hvis de får et eller to børn, og ingen bidrag, hvis de får mange børn.

Gennemsnitsindkomsten i verdens fattigste og folkerigeste lande er på mellem 1 og 10 dollars, så selv små beløb gør en stor forskel. Så har de penge nok til at brødføde og uddanne de få børn, de har, samt sikre deres egen alderdom, i stedet for at få en masse børn, hvoraf mange dør eller ender i dyb fattigdom, alt sammen i håb om at en af børnene klarer sig så godt, at han eller hun kan forsørge sine forældre, når de bliver gamle.

Mikropension er bestemt også en sundere måde at stimulere den lokale økonomi på, frem for blot at give gratis mad, hvilket tager brødet ud af munden på dem i området, der lever af at fremstille og sælge mad.

Der er penge nok at gøre godt med. Vesten giver 120 milliarder dollars årligt til udviklingslandene (tallet er fra 2007). De nobelprisvindende mikrolån har allerede vist, at små beløb til enkeltpersoner er den helt rigtige løsning i disse områder, og at det er muligt at få pengene frem til udvalgte personer i dårligt fungerende lande.

Færre børn frem for flere er den eneste farbare vej til skabelsen af den uddannede middelklasse, som er fundamentet for velfungerende økonomier og samfund. Desuden har religiøs fanatisme

Europas selvmord

Nedenstående tekst blev udsendt som løbeseddel i 1989 som en advarsel om konsekvenserne af den skæbnesvangre befolkningsudvikling, Europa var slået ind på. Artiklen har større aktualitet i dag end dengang, idet det skræks scenarie, som forfatteren advarede imod, er på vej til at blive virkelighed.

Artiklen er forfattet af Eduardo Farah, som er portrætteret kort i indledningen.

Er Europa ved at begå selvmord? Det mener forfatteren af dette informationsblad. Han er en dansk gift mexicaner af kristen libanesisk familie. Han har været politisk fange på Cuba og er varm tilhænger af asylprincippet. Men han mener, at asylreglerne misbruges groft i Europa for øjeblikket, og at prisen herfor betales af de alvorligt nødlidende i den 3. verden, som berøves ressourcer gennem det, der sker. Han har udgivet en bog herom, som er oversat til dansk: »Økologisk Ideologi«. (Forlaget Stavnsager, 1987).

Europa som tomrum

En fysisk lov siger, at tomrum altid vil blive udfyldt.

Dette gælder også for befolkningsmæssige tomrum. En tilsvarende biologisk lov siger, at enhver art til stadighed søger mod de bedste muligheder for artens overlevelse og ekspansion.

I Vesteuropa findes der i dag en veludbygget infrastruktur, der er resultatet af 3 årtusinders hårdt arbejde og genialitet. Der findes vejsystemer, kanaler, kommunikationsnet af alle arter, huse, byer, rent vand, kloaksystemer, skoler på alle niveauer, hospitaler og masser af føde. Men hvert år er skoler nødt til at lukke, fordi der ikke er tilstrækkelig mange børn. Samtidig udvides omsorgssystemet for de gamle, som forholdsmæssigt er blevet en langt større befolkningsgruppe. Huse og hjem, byer og hele infrastrukturen er der imidlertid stadig; og når befolkningstallet daler, står dele af alt dette uudnyttet hen. Der opstår et vakuum.

I Vesteuropa findes verdens bedste og mest udbredte velfærdssystem. Dette er udviklet så vidt, at den egentlige fattigdom er udryddet. Hvad enten man har arbejde eller ej, vil der være sikret en sådan indkomst, at en familie vil kunne

leve et rimeligt liv. Vesteuropas naboer mod øst har ikke store muligheder for at emigrere dertil, selv om de måtte have lyst til det. Anderledes ser det imidlertid ud imod syd og sydøst, hvor de islamiske naboer både er meget fattigere og har et voldsomt voksende indbyggertal. I Nordafrika og Mellemøsten må indbyggerne erkende, at deres lande reelt er overbefolkede, samt at jorden er mere eller mindre nedbrudt og ufrugtbart.

Jeg har undersøgt befolkningsudviklingen. Denne undersøgelse synes at vise, at i år 1900 blev der for hvert barn født i Vesteuropa også født et barn i de islamiske lande.

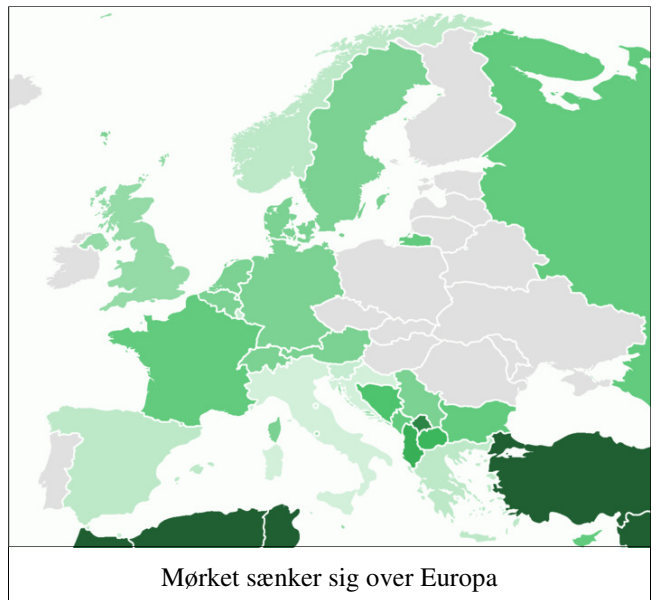
I dag bliver der derimod for hvert barn født i Vesteuropa født 10 i vore islamiske nabolande. Om 25-30 år vil forholdet være 1:20. I begyndelsen af næste århundrede vil befolkningstallet i Nordafrika og Mellemøsten overstige Europas - og det vil vel at mærke være en befolkning, som er langt yngre end Europas. Europa vil derfor i forhold til disse områder komme til at virke som et dragende tomrum.

I dag er fødselsraten i alle europæiske lande på nær Irland for lille til at sikre befolkningstallet. Hver kvinde får i gennemsnit kun mellem 1,3 og 1,9 børn, hvor der skal ca. 2,1 til at fastholde befolkningstallet. Det betyder, at hver generation vil blive mellem ca. 10% og 40% mindre end den foregående.

Denne proces kan illustreres med tal fra dansk statistik, som viser den aktuelle virkelighed: Det gennemsnitlige fødselstal pr. kvinde er nemlig her nede på

1,5, hvilket betyder, at hver ny dansk generation vil være 30% mindre end den foregående.

I 1960'erne havde Vesteuropa brug for arbejdskraft, så man indbød eller accepterede omkring 1 million arbejdere fra islamiske lande som arbejdskraft. Det var hovedsagelig unge mænd, der pludselig kom til at opleve en dramatisk stigning i levestandard. Selv sammenlignet med en velstående person i deres

egne landsbyer i hjemlandet. De underrettede deres slægtninge og venner for at få dem til at følge efter, hvilket de gjorde i stort tal.

I de vesteuropæiske lande er der lovgivning, der tillader familiesammenføring, indvandring og modtagelse af flygtninge. Disse love er blevet udnyttet både legalt og illegalt så vidt, at det nu må skønnes, at sådanne indvandrere i Vesteuropa i dag andrager mere end 12 mio. hovedsagelig yngre mennesker med familier med 4-6 børn. Det svarer til 3,5% af det samlede befolkningstal, men til en langt større procentdel af børnene. Og eftersom der hvert år ankommer yderligere omkring 700-800.000 svarer den årlige tilvækst (børn

+ indvandrere) til omkring 25% af den samlede årlige tilvækst i Vesteuropa. De fleste indvandrere kommer fra lande som Pakistan, Tyrkiet, Marokko og Algeriet, hvor de tilsammen 217 mio. mennesker får 8,7 mio. børn om året mod Vesteuropas 3,9 mio.

Den europæiske egenbefolkning vil efter mit skøn komme til at udgøre mindre end halvdelen af alle nyfødte inden for 20 til 40 år.

De vesteuropæiske politikere har en uklar erkendelse af dette problem, så man har forsøgt sig med lovgivning, der inspirerer befolkningen til at få flere børn. Disse initiativer har imidlertid ikke nogen reel chance for at påvirke den vesteuropæiske egenbefolkning, som virker mere og mere modløs. Sådanne love har derimod en vældig inspirerende virkning på indvandrerne, som får 2-4 gange så mange børn som tilsvarende vesteuropæiske forældre.

Man har også forsøgt sig med love, der sikrer indvandrede familier, hvad der svarer til 100.000 danske kroner, for at få dem til at returnere til hjemlandet. Dette sker ud fra en viden om, at mange af dem er permanent uden arbejde. Sådant gør imidlertid lidet indtryk på indvandrerne, for i løbet af meget kort tid kan et tilsvarende beløb hentes i velfærdssystemet. Så hvorfor dog rejse hjem til steder, som ikke har Vesteuropas skoler, rent vand, god infrastruktur, et demokratisk samfundssystem, let tilgængelig sex uden ægteskabelige forpligtelser osv.

Politikerne påstår, at immigranterne bliver integrerede, så Europa bliver en ny slags USA. Den sammenligning holder dog ikke, for i USA har 99,9% af befolkningen og de fleste immigranter en eller anden kristen (eller jødisk) baggrund, hvilket sikrer en fortsat ensartethed i kulturel henseende.

Og stærke, modsætningsfyldte kulturer som islam-kristendom, islam-hinduisme eller islam-buddhisme har hidtil vist sig at være umulige »ægteskaber«.

Påstanden om at indvandrerne vil glemme deres rige kulturelle, sociale og religiøse baggrund bygger enten på ren uvidenhed eller på simpel arrogance.

Landovertagelsens stadier

Man kan erfaringsmæssigt iagttage 4 stadier i den landovertagelse, som finder sted i alle Vesteuropæiske lande.

Først ankommer en stor gruppe fremmedarbejdere, flygtninge m.v. I en periode vil de blive budt velkomne af medierne og de politiske partier.

Når lokalbefolkningen, hvor de har slået sig ned, begynder at røre på sig, fordi den føler sig truet, vil allehånde venstreorienterede, friliberale og såkaldt humanitært indstillede mennesker stå vagt om den nye befolkningsgruppe. Via radio og presse beskyldes enhver, som vover at tage afstand fra det, der sker, for at være racist, hårdhjertet, umenneskelig osv. På den måde vil alle beklagelser blive bragt til tavshed. Denne fase er overstået i de skandinaviske lande, Østrig, Italien og Spanien.

I den anden fase bringer indvandrerne deres familier til deres nye land, hvorefter deres antal forøges yderligere i de lokalområder, hvor de bor. Antallet stiger fortsat støt, indtil de udgør en meget stor del af den kommune, de har samlet sig i. Fordi de har samlet sig - og er blevet samlet af bl.a. praktiske grunde, er det let for dem at opretholde deres egen kultur. De læser og taler deres eget sprog, når de er hjemme, og når de er på restauranter, cafeer og i forretninger, fordi disse også bliver drevet af deres egne.

I sådanne samfund er de enten almindelige arbejdere eller - i stort tal - bistandsmodtagere. De bosætter sig hovedsagelig i arbejderklassekvarterer, hvor lokalbefolkningen efterhånden kommer til at opfatte dem som fjender. Deres blomstrende og forskelligartede kultur virker skræmmende og anmassende, og når den gamle lokalbefolkning ser sine kvinder søge imod de

fremmede, opstår der spontane tilfælde af vrede. Men endnu engang står de venstreorienterede humanister vagt omkring dem med alle de samme beskyldninger mod dem, som reagerer. Disse »beskyttere« udmærker sig oftest ved at bo fjernt fra indvandrerne og ved at tilhøre et højere socialt lag. Deroppefra anklages den »indfødte« befolkning for at være racister, egoister o.l. Beskytterne foranlediger anti-racist-love vedtaget og gør, hvad de kan for at kvæle ethvert tilløb til protest, samtidig med at de viger uden om det egentlige problem. Dette stadium er gennemløbet i lande som Frankrig, Tyskland, Holland, Belgien og England.

Det tredje stadium udspiller sig 10-30 år, efter at de første indvandrere er ankommet. De er nu blevet til flertallet i deres områder. Deres rige kultur, som ses i deres moskeer, restauranter, forretninger, og kunstudfoldelse, får disse steder til fuldstændig at ligne deres hjemland. Deres børn går i egne skoler, hvor deres religion og deres sprog bruges til daglig. De har egen radio, TV-programmer og aviser. Deres fjerne slægtninge bliver ved med at ankomme for at slå sig ned lige som dem, der kom først. Deres befolkningsandel forøges fortsat, idet de udvider deres område til at omfatte naboerområder, der er blevet forladt af europæerne.

På dette tidspunkt har de lokale, europæiske arbejdere forladt venstrefløjen i vrede og fortvivlelse. I særdeleshed søger de unge imod de forskellige højrefløjs-grupper eller -partier. Alligevel fortsætter de venstreorienterede deres såkaldte humanitære »opgave«.

Hysterisk angriber de nu - ikke længere befolkningen, men »højrefløjens« partier og bevægelser, som vokser og vokser.

Indvandrerens interne bevægelighed er endvidere blevet sikret gennem diverse EF-regler, som tillader enhver at bosætte sig, hvor man måtte ønske det.

De to befolkningsgrupper, den europæisk-kristne og den islamiske lever nu fuldstændig opdelt i gensidig mistillid, frygt og had. Efterhånden som indvandrerne presser på for at opnå politisk indflydelse gennem venstrefløjen, vil situationen polariseres, som det er sket i

områder som Marseille, Paris' yderdistrikter, Lille, Bruxelles, engelske byer i Midlands, London og Amsterdam. Vold bliver et stadig mere udbredt fænomen, og kriminaliteten stiger. Protestaktioner af forskellig art fuldender billedet.

Det *fjerde stadium* er allerede i færd med at udvikle sig flere steder. Det kan ske ad mange forskellige veje. Men tendensen er klart den, at efterhånden som islam kommer til at dominere nogle byer, egne eller hele provinser, vil indvandrerne til sidst erobre det politiske lederskab. På dette tidspunkt vil det lokale politi måske blive opdelt, såvel som hæren på både soldaterniveau og lidt senere officersniveau. Når de fremmede er blevet 25-30% af befolkningen, vil de som følge af, at de hovedsagelig er yngre mennesker mellem 15 og 30, komme til at udgøre majoriteten i den aldersgruppe, som rekrutteres til politi og militær. Dette vil være afgørende i tilfælde af konfrontationer.

Danmarks fremtid

En sandsynlig fremtidssituation i Danmark ser således ud: Danmark er en lille provins i EF med kun 1,5% af EF's totale befolkning. Islamiske og andre minoritetsgrupper vil vokse hurtigt, indtil det pludselig er danskerne, der er minoriteten. Disse vil så eksplodere i en nationalistisk søgen efter deres egen identitet.

På dette stadium vil den slags tåber, som i dag tankeløst kalder deres landsmænd for racister og fascister, pludselig være blevet til supernationalister. De vil gå til yderligheder for at kæmpe for dansk identitet. Men deres anstrengelser vil være forgæves.

Om 20-30 år vil 30% eller mere af den europæiske befolkning være over 55 år. På det alderstrin ønsker man kun at leve i fred og se frem til pensionen. De vil derfor gennem deres stemmeafgivning søge imod kompromiser, eller de vil simpelt hen underkaste sig den nye tingenes tilstand og forvente, at det nye muslimske flertal blandt de yngre bare betaler skatter, så de selv kan hæve deres pensioner i fred.

De mange europæiske kvinder, som har giftet sig med indvandrerne, vil også

gøre deres til at udglatte modsætningerne på samme måde som de kristne kvinder i haremerne i Spanien og Tyrkiet i fordums tid søgte at beskytte deres svage søstre og brødre. Men i Europa vil forskellene i gennemsnitsalder i sig selv gøre udslaget.

Sandsynligvis vil et stort antal yngre europæere, hovedsagelig blandt de arbejdssomme og konstruktive, derfor emigrere til Amerika eller andre områder med europæisk præget befolkning og kultur. De tilbageblevne intellektuelle, pragmatiske venstreorienterede og såkaldte humanister vil tilpasse sig, som de altid gør det, og virke for og i de nye muligheder for at sikre sig levevej og udkomme.

Alt dette er ikke længere væk, end at det vil blive den opvoksende generations virkelighed. For nutidens europæere ønsker ikke at give slip på de årlige ferier til udlandet, den nye bil eller de så helt nødvendige luksusgoder for i stedet at kunne få et barn til. Indvandrerne derimod har både livslyst og de stærke familiebånd, der skal til. De nøjes ikke med at sørge for materielle goder.

Hvad nomadehorder og islamiske hære ikke formåede gennem 3 årtusinder med konstant krigstilstand, er således lykkedes i vor tid inden for 50 år i fred. Ikke fordi muslimerne er klogere eller stærkere end europæerne, men fordi europæerne er et døende folk - moralsk og kulturelt. Derfor vil Europas materielle og kulturelle skatte blive overtaget og forvaltet af Islam, som formodentlig vil kunne videreføre væsentlige dele til nye højder.

Med mindre altså de europæiske regeringer snart begynder at tænke på fremtiden og handle derefter. Men vil de det?

Venstrepartierne vil jo nemlig kunne regne med at opnå tyngden af indvandrerstemmerne og vil derfor blokere for kursændringer. Og vil regeringerne kunne tage den konflikt med de islamiske oliemonopoler, som en sådan ændring vil medføre? Vil de kunne tåle en åreladning for de kæmpesummer, islamiske investorer har placeret i Vesteuropa? Vil den aldrende vesteuropæiske befolkning acceptere den nedgang i le-

vestandard, som bliver den uundgåelige følge af et faldende antal indbyggere i den produktive alder? Vil det enorme bureaukrati og organisationsvæsen, der har indvandringen som levebrød, affinde sig med en kursændring?

Hvis Europa skal klare sig, er det bydende nødvendigt, at familierne styrkes, at fødselstallet hæves, og at de europæiske befolkninger lægger demagogien og ordmageriet på hylden og igen begynder at værdsætte deres værdier og traditioner.

Samtidig må de yde en mere helhjertet indsats for samfundet og frigøre sig fra den økonomiske afhængighed af den islamiske verden.

Europa i opløsning

Svensk pige efter at være blevet massevoldtaget af indvandrerne. Hun overlevede med nød og næppe. Medierne søgte at skjule forbruddet. Politikerne ønskede ikke at vide, og de fleste vælgere er tilsyneladende ligeglede. "Kulturberigelsen" fortsætter, som om intet var hændt.

"Denne proces, hvor en befolkning i opløsning begynder at udsende signaler, som viser, at rivalerne kan komme og udslutte dets afkom og overtage dets hanner og territorium, er formodentlig den mest sørgelige og mest beskæmmende, selvdestruktive handling, som naturen påfører et menneskeligt samfund."

Citat fra Eduardo Farahs bog *Økologisk Ideologi* fra 1987.

Danskerne i tal

Danskerne har ikke reproduceret sig selv siden 1968, og deres antal er faldet støt siden 1981.

Bliver vi flere eller færre?

Svaret er, at indbyggertallet vokser, mens antallet af danskere falder. Forklaringen er følgende:

Hvis antallet af mennesker i et samfund skal vokse eller blot holdes uforandret, skal hver kvinde i gennemsnit føde flere end 2 børn. 2 til at afløse de to forældre samt lidt flere til at kompensere for, at nogle kvinder af forskellige årsager ikke får børn.

Til at belyse dette forhold beregner man den samlede fertilitet, som er det antal børn, kvinder gennemsnitligt får i løbet af deres fødedygtige alder.

I Danmark var den samlede fertilitet over 2 indtil 1968, som blev det sidste år, danskerne reproducerede sig selv. Siden 1968 er der hvert år blevet født så få danskere, at folketallet falder.

Den samlede fertilitet nåede et lavpunkt i 1983 på 1,3 og er siden steget som følge af indvandring af kvinder, som får mange børn. I 2009 var den samlede fertilitet i Danmark 1,8. For danske kvinder er fertiliteten næppe højere end i 1983. Tallet kendes ikke, fordi flere og flere indvandrere får dansk statsborgerskab, hvorefter de statistisk set betragtes som danskere.

1965	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972	1973	1974
2,6	2,6	2,4	2,1	2,0	2,0	2,0	2,0	1,9	1,9

Fertiliteten, det gennemsnitlige antal børn per kvinde, har været under reproduktionsniveauet siden 1968

Hvor mange får dansk statsborgerskab?

Siden vedtagelsen af udlændingeloven af 1983 har ca. 240.000 udlændinge fået dansk statsborgerskab.

Men det reelle tal er langt højere, fordi de fleste tildelinger inkluderer de pågældendes børn og efterkommere.

Det årlige antal tildelinger i de seneste 10 år fremgår af tabellen nedenfor.

2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
11892	16662	6583	14976	10197	7961	3648	5772	6537	3006

Hvor mange udenlandske statsborgere er der i Danmark?

Som det fremgår af afsnittet ovenfor, fortæller opgørelsen over antallet af danske statsborgere i Danmark intet om det samlede antal fremmede i Danmark. Selv om der i de seneste mange år er

indvandret flere end 50.000 mennesker til Danmark årligt, så er antallet af udenlandske statsborgere i landet ofte faldet, fordi mange udenlandske statsborgere hvert år får dansk statsborger-

skab. Det ses af nedenstående opgørelse, der viser antallet af udenlandske statsborgere i Danmark ved årets begyndelse. Sammenlign faldene med tildelingerne ovenfor.

2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
266729	265424	271211	267604	270051	278096	298490	320188	329940	346046

Hvor mange bor der i Danmark?

Tallene i tabellen nedenfor angiver antallet af indbyggere i Danmark d. 1. januar i det pågældende år i 1000 personer. Læg mærke til, at folketallet topper i 1981, hvorefter det begynder at falde. Det var effekten af det lave fødselstal siden 1968, som slog igennem – forsinket af den højere levealder.

I 1981 var næsten alle indbyggere i Danmark etniske danskere. Antallet af danskere har derfor aldrig været højere end i 1981. Siden er det faldet år for år. Imidlertid vedtager folkettingen i 1983 en ny udlændingelov, som medfører en stærkt forøget indvandring til Danmark. Indvandringen medfører, at det samlede

folketal i Danmark begynder at vokse fra og med 1986, og det er vokset år for år siden. Det samlede indbyggertal vokser, mens antallet af danskere falder. Danskerne udgør derfor år for år en faldende andel af indbyggerne i Danmark.

1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980	1981
4,976	5,008	5,036	5,054	5,065	5,08	5,097	5,112	5,122	5,124
1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989	1990	1991
5,119	5,116	5,112	5,111	5,116	5,125	5,129	5,13	5,135	5,146
1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	2001
5,162	5,181	5,197	5,216	5,251	5,275	5,295	5,314	5,33	5,349
2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
5,368	5,384	5,398	5,411	5,427	5,447	5,476	5,511	5,535	5,561

Indvandring og udvandring

Udlændingeloven af 1983 havde den virkning, at forholdet mellem indvandring og udvandring, som indtil da havde været nogenlunde lige store størrelser, blev forrykket, således at indvandringen i alle årene siden 1983 har været større end udvandringen. Se tabellen nedenfor.

Størstedelen af de udvandrede er danskere. Fra 1980 til 2010 (begge incl.) udvandrede i alt 1.137.095 personer fra Danmark.

Det skal dog bemærkes, at enkelte udvandrede vender hjem igen, ligesom der i seneste år har været en del tidligere

indvandrere blandt de udvandrede. At fremmede i Danmark statistisk set anses for danskere, har gjort det umuligt at skønne over disse bevægelser. Det er ikke muligt at afgøre, om indvandrere og udvandrere er etniske danskere eller etnisk fremmede.

Indvandring og udvandring efter år	1982	1983	1984	1985	1986	1987
Indvandrede fra udlandet	28223	27718	29035	36214	38932	36296
Udvandrede til udlandet	28328	25999	25053	26715	27928	30123

1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
43567	43377	43400	44961	63187	54445	50105	51372	50236	52915
32629	31915	32344	34710	34630	37312	38393	40340	41340	43417

2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007	2008	2009	2010
55984	52778	49754	49860	52458	56750	64656	72749	67161	68282
43980	43481	43466	45017	45869	46786	41566	43490	44874	45882

Konklusion

Den Danske Forening anslår på baggrund af de ovenfor anførte tal for fødselsrater og vandring, at antallet af etniske danskere i Danmark næppe overstiger 4½ millioner.

Danskerne holdt op med at reproducere sig selv i 1968 og er på vej til at uddø som etnisk gruppe.

Folketallet vokser udelukkende som

følge af fremmed indvandring.

Hvad denne udvikling kommer til at betyde for de tilbageværende etniske danskere, afhænger af karakteren af den indvandring, som finder sted.

Indvandrede enkeltpersoner, som ønsker at være en integreret del af det danske samfund, kan problemfrit medvirke til at føre landet videre. Det gælder folk

fra nabolandene og fra de fleste ikke-muslimske lande.

Store grupper af mennesker, som ikke ønsker at deltage på lige fod i det danske samfundsliv, men betragter sig som værende i opposition til dette, vil derimod uvægerligt skabe store problemer. Det gælder folk fra den muslimske kulturskreds.

Bibliotekernes svigt

Af bibliotekar Harry Vinter

”Bibliotekerne rummer netop alle synspunkter – også dem, man ikke kan lide at høre. Det er her man både kan blive bekræftet og få modspil. Prøver man at ændre det, saver man i demokratiets gren.....

Bibliotekerne står for ytringsfrihed og demokrati gennem lige og fri adgang til viden og information. Det betyder, at selv udemokratiske men lovlige foreninger, med et uacceptabelt syn på mange forhold, kan få lov at udøve deres ytringsfrihed, også selvom de udfordrer demokratiet.”

Blandt andet dette står der i en fælles udtalelse, som Danmarks Biblioteksforening og Bibliotekschefforeningen udsendte som pressemeddelelse 2. februar 2011 i anledning af det møde, som Hizb-ut-Tahrir fornyelig afholdt på Det Kongelige Bibliotek.

Synspunktet er en selvfølgelighed, eftersom det er i overensstemmelse med biblioteksloven. Det kan derimod undre, at udtalelsen kommer i anledning af et møde, som er blevet afholdt, når der i årenes løb har været rig anledning til at fremsætte en sådan udtalelse i anledning af møder, hvis afholdelse blev forhindret.

I 1988 og igen i 1989 anmodede Den Danske Forening (DDF) om at måtte låne et lokale i Gentoft Bibliotek til Grundlovsmøder. Begge gange var hovedtaleren den norske frihedskæmper Jan Høeg. Foreningen fik afslag begrundet i ”upassende synspunkter”. Den gamle frihedskæmper måtte se sig frarøvet den ytringsfrihed, som han år forinden havde kæmpet for med livet som indsats. Men møderne blev gennemført på plænen udenfor biblioteket.

I 1990 fik DDF afslag på en anmodning om at låne et lokale på Vesterbro Bibliotek. Begrundelsen var, at modstandere af foreningen kunne tænkes at ville lave ballade.

Samme år foreslog jeg en række biblioteker abonnement på DDFs tidsskrift *Danskeren* som en besked afbalance-

Det er Danmarks Biblioteksforening og Bibliotekschefforeningen meget magtpåliggende at sikre ytringsfriheden. Så meget at de fandt anledning til en markering til fordel for den islamiske ekstremistorganisation Hitz Ub Tahrir lån af Den sorte Diamant.

Det er noget ganske nyt. Der kom ikke en lyd fra disse foreninger, da Den Danske Forening i sin tid blev sortlistet på bibliotekerne, fordi foreningen bragte de oplysninger, som nu - alt for sent - er blevet almenviden.

Uden dette og tilsvarende svigt i pressen var det formentlig aldrig kommet så vidt, at vi nu står med en ukontrollerbar udlændingekriminalitet og et sammenbrud i finansieringen af det sociale sikringsystem.

Men offentligheden måtte altså ikke få at vide, hvad der var under opsejling.

På side 21 kan læses, hvorledes de nævnte foreninger forholder sig hertil.

ring af den flom af indvandringsforherligere tidsskrifter, som bibliotekerne på daværende tidspunkt bugnede af. I et svar fra Odense Centralbibliotek hed det blandt andet, at biblioteket ”har andre og lødigere tidsskrifter at spendere den skrabede tidsskriftskonto på end publikationer fyldt med fordrejelse, citatfusk og injurier... Hvad en uddannet kollega (undertegnede, forf.) har at skaffe i den forening er mig en total gåde, og Odense Centralbibliotek frabeder sig på nogen måde at figurere i nogen form for register i Den Danske Forening.”

I en efterfølgende læserbrevsdebat i *Jyllands-Posten* erklærede en bibliotekar fra Københavns Kommunebibliotek, at oplysningerne i *Danskeren* har en ”højst tvivlsom sandhedsværdi”.

Bibliotekarforbundet fulgte op ved på lederplads at kalde undertegnede en

”filistrøs person”, som agiterede for et blad med ”hetzagtige udladninger”.

Derpå opsagde flere biblioteker deres abonnementer på *Danskeren*. De forstod et vink med en vognstang. Bladet redigeredes for øvrigt af en dr. phil. og veteran fra Frihedskampen. Så helt åndssvag var redaktionen altså ikke.

”Den tvivlsomme sandhedsværdi” og ”de hetzagtige udladninger” kan da også koges ned til, at Den Danske Forening støttet på en omfattende dokumentation påpegede, at indvandringen indebærer andet og mere end ”kulturberigelse” og ”farverigt fællesskab”, og at foreningen forudså, at der ville følge ghettodannelser og parallelsamfund med.

Jeg skal være den første til at beklage, at vi fik ret, og at det første sted, offentligheden kunne læse om kendsgerningerne i det, de foregik, var i *Danskeren*. Det burde have været i de skrifter, der lå i bibliotekerne.

I 1991 havde Københavns Hovedbibliotek en plancheudstilling, som indeholdt grove injurier om Den Danske Forening. Vi tilbød da som modstykke biblioteket en udstilling om indvandringsproblematikken, som den ser ud fra DDFs synsvinkel. Det blev afslået. I alsidighedens navn klagede vi videre hele vejen til Københavns kulturborgmester, som afviste klagen med den begrundelse, at DDF måtte affinde sig med, at nogen havde andre synspunkter end vore(!).

I 1992 inviterede biblioteket i Frederikshavn alle byens foreninger ”uanset hvad de beskæftiger sig med mellem himmel og jord” til at deltage i en plancheudstilling. Den lokale afdeling af DDF søgte om at komme med, men fik af slag på at deltage. Den befandt sig åbenbart ikke mellem himmel og jord.

Herefter ophørte Den Danske Forenings kontakt med biblioteksverdenen i det store og hele – bortset fra at en del borgere på eget initiativ indlagde foreningens skrifter rundt om i bibliotekernes samlinger, hvor de så kunne læses af interesserede, til de blev fundet og fjernet af en eller anden nidkær bibliotekar.

Vi opgav at trænge igennem den officielle mur af politisk korrekthed, og forningens oplysningsmateriale blev nu båret rundt af frivillige og smidt i folks postkasser.

Det kan derfor næppe undre nogen, at jeg ikke er det mindste imponeret over Danmarks Biblioteksforenings og Bibliotekschefforeningens flommetale om alsidighed, modspil og plads for uacceptable synspunkter i anledning af en objektivt særdeles tvivlsom foreningsmøde, som allerede har fundet sted, når samme foreninger var så fuldstændig passive, at det ligner medvirken til at forhindre oplysningsmøder i foreninger, der står 100 % på Grundlovens grund.

Der er intet overraskende i, at disse biblioteksforeninger bakker op om Hizb-ut-Tahrirs og ligesindedes rettigheder. Det ville derimod have været nyt, hvis de havde bakket om rettighederne for de foreninger, som er uenige med Hizb-ut-Tahrir. Men det kommer vi næppe til at opleve.

GENTOFTE BIBLIOTEKERNE

E-resurser og selvbetjening | Det sker | Om bibliotekerne | Inspiration | Biblioteket tilbyder

Du er her: Forside / Om bibliotekerne / Adresser og åbningstider / Gentofte Hovedbibliotek

Gentofte Hovedbibliotek

Gentofte Hovedbibliotek er tegnet af den kendte danske arkitekt Henning Larsen og blev indviet i april måned 1985. Der er indgang til biblioteket fra parkeringspladsen på Ahlmanns Allé og fra Øregårdsparken.

Den kunstneriske udsmykning ved begge indgange er udført af Per Kirkeby, som er en af Danmarks største og internationalt kendte kunstnere. Bronzeskulpturerne ved hovedindgangen og murstensskulpturerne ved indgangen fra Øregårdsparken er udført i 1987 og finansieret af Statens Kunstfond og Gentofte Kommune.

Gentofte Bibliotek: Smukke rammer skabt af de bedste arkitekter og kunstnere. Men under den pæne facade kniber det med at leve op til bibliotekslovens krav om alsidighed. Den Danske Forening har flere gange fået afvist anmodninger om at måtte låne et mødelokale. Bibliotekets praksis forvandler de flotte ord om at "bibliotekerne kæmper for ytringsfriheden" og at "lovlige foreninger ikke skal afvises, hvis de ønsker at leje et lokale" til en farce.

Illustrationen er fra Gentofte Biblioteks hjemmeside.

Redaktionen har forelagt Danmarks Biblioteksforening og Bibliotekschefforeningen Harry Vinters gennemgang af biblioteksvæsenets lidet flatterende rolle dengang, det var afgørende at få oplysninger frem til offentligheden om, hvad tilstrømningen af fremmede fra den 3. verden indebar.

Den ene forening har slet ikke svaret. Og man mærker sig, hvorledes den anden undlader at forholde sig til Vinters pointe:

Hvorledes kan det gå til, at disse foreninger dengang var så ringe til at bakke op om den ytringsfrihed på bibliotekerne, som var afgørende for, at de reelle facts om indvandringen kunne komme ud til offentligheden?

Det er indlysende, hvorfor vi ikke får noget at vide om det: Det er selvfølgelig fordi, der var tale om et utilgiveligt svigt ikke blot i forhold til ytringsfriheden og det alsidighedsprincip, bibliotekerne er forpligtet til at virke ud fra. Det er også fordi dette svigt og biblioteksfolkernes fastlåsning i en verdensopfattelse fuldstændig fjernet

fra virkeligheden har påført samfundet uoprettelige skader.

I denne situation er der naturligvis kun én ting at gøre, og det er snakke uden om eller tie.

Bibliotekschefforeningen svarede ikke. Danmarks Biblioteksforening fremsendte følgende principielle betragtninger uden at forholde sig til, at ytringsfriheden i høj grad er blevet gradbøjet i forhold til Den Danske Forening.

Til Harry Vinter

Danmarks Biblioteksforening udtalte den 2. februar 2011 sin støtte til Det Kongelige Bibliotek, som valgte at leje et lokale til foreningen Hizb-Ut-Tahrir, trods pres fra flere sider om at nægte foreningen lokale.

Baggrunden er, at Hizb-Ut-Tahrir er ikke erklæret ulovlig, og derfor bakker Danmarks Biblioteksforening op om Det Kongelige Bibliotek udlejning af lokalet, som vi også bakker op om

andre, når ytringsfriheden trues. Vi tager ikke stilling til Hizb-Ut-Tahrir og deres menneskesyn, vi påpeger bare at der er ytringsfrihed i det her land.

Bibliotekerne kæmper for ytringsfrihed og vi mener derfor grundlæggende, at lovlige foreninger ikke skal afvises hvis de ønsker at leje et lokale på biblioteket. Bibliotekerne skal altid sikre at ytringsfriheden, også ved at lægge lokaler til lovlige foreninger uanset deres politiske observans.

Ytringsfriheden står i højsædet for landets biblioteker, men det er stadig lokale forhold der afgør hvorvidt bibliotekerne køber den ene eller anden avis, bog eller hvor mange informationsmaterialer, der er plads til at lægge frem. Vi fremhæver blot i vores indlæg, at ytringsfriheden ikke kan gradbøjese.

Mvh

Vagn Ytte Larsen
Formand
Danmarks Biblioteksforening

Opgaven - i går, i dag og i morgen

I alle sammenhænge skal der slås på hjemsendelse som løsningen.

Af Peter Nerup Buhl

Den Danske Forening kan på grund af sin uafhængighed af partipolitiske (folketings)valg tillade sig at fokusere på det væsentlige uafhængigt af detailsager og konjunkturer. Det "eneste fornødne" for DDF forekommer mig at være at advare om den snigende befolkningsudskiftning, som jeg fokuserede på lige fra min første artikel i Danskeren i 1989 om "nationernes naturhistorie", hvor jeg konstaterede den igangværende folkevandring, der "med en naturlovs sikkerhed modner grunden for de fjendtlige korstogs sejr – ligegyldigt hvor godt de nye minoriteter ellers opfører sig." Dette er jo nemlig stadig kernen: I sidste instans ikke kriminaliteten, den økonomiske belastning eller truslen om terror, men den simple numeriske vækst af fremmedandelen i befolkningen, som uanset hvad der ellers sker inden for de næste få generationer med uændret kurs vil berøve det danske folk førstefødselsretten til Danmark og gøre det til et blot beboet område.

Førstefødselsretten

De konkrete problemer, danskere måtte opleve i hverdagen undervejs, er kun for myggestik at regne mod denne ene store grundlæggende katastrofe. Ja, faktisk må man håbe, at de fremmede viser sig så vanskelige som muligt, så danskerne vågner op, inden en tilbagerulning er umulig (i hvert fald uden uhyre ofre). Indvendingen, at ingen kender fremtiden – fx forudså de færreste sovjetblok-kens fald – gælder ikke udviklingerne omkring masseindvandringen, fordi det her ikke afgøres af elitors uforudsigelige beslutninger, men af folkemassers bevægelser, der netop foregår efter i alt væsentligt matematisk sikre love (som i naturen), medmindre der siges markant stop, hvilket der intetsteds i Vesten er tegnet på.

Opgaven går omkring det kommende valg konkret ud på at holde Dansk Folkeparti for øje, at opgaven hedder repa-

triering og ikke integration, og at alt, hvad der tilmed midlertidigt måtte lette denne integration, altså er af det onde for Danmarks langsigtede eksistens, ikke af det gode. Påpege, at en på kort sigt samfundsbelastende marginalisering af muslimerne senere vil lette hjemsendelsen og derfor gavne bevarelsen af Danmark som danskernes hjem, mens en midlertidig "rentabel" inkorporering af dem i arbejdslivet bl.a. i mange danskeres øjne vil "berettige" dem og deres efterkommere til permanent residens her, hvilket derfor er af det onde. I alle sammenhænge, hvor der foreslås besparelser, som rammer danskere, må vi være parate til at spørge: "Hvorfor ikke først spare på integrationen? Hvorfor er kun den fredet?" Og hele tiden med henvisning til, at "integration" jo er en løgn. Det hedder rettelig islamisering. Det viser enhver erfaring. Fx Finn Oelsners kronik i Berlingske Tidende 14/7 1994, "Nævn mig et land..." (hvor det er gået godt at blande forskellige kulturer, religioner m.v.), har i denne forbindelse varig værdi.

"Naturligvis må vi gå ud fra, at en flygtning kun opholder sig hos os midlertidigt. Derfor får en sådan kun midlertidig opholdstilladelse. Når den udløber, tager vi stilling til, om forholdene er forandret så meget, at man kan ophæve opholdstilladelsen og bede vedkommende rejse tilbage."

Per Stig Møller (Konservative) i Berlingske Tidende 16/2 1988

Hjemsendelse er løsningen

Og i alle sammenhænge skal der slås på hjemsendelse som løsningen. Fx for Kurt Westergaards somaliske overfalds-

mand, som "risikerer" livstidsstraf her i stedet for umiddelbart blot at returneres til det land, hvor han er statsborger. Problemerne i de danske fængsler kunne løses ved generelt at bruge hjemsendelse som straf, hvilket den åbenbart vil opfattes som, idet forbryderne jo er udrejst frivilligt fra hjemlandet til bedre jagtmarker. Og politikken burde være stenhård mod de stater, som nægter at modtage deres folk: Disse stater har utvivlsomt mere brug for os, end vi har for dem.

At påvirke opinionen

Men som sagt er de kriminelle ikke det egentlige problem, kun en lille flig af den samlede indvandrede fremmedbefolkning, hvis størrelse og vækst i sig selv er hovedtruslen. En vækst, der kun er fortsat siden 2001, hvilket rent partipolitisk antyder ret mistrøstige perspektiver og egentlig gør folketingsvalg til begivenheder af underordnet interesse for DDF. Foreningen skal efter min mening p.t. påpege, at hovedkriteriet for bedømmelsen af politikere ikke er, hvordan de håndterer den såkaldte økonomiske krise (der er af forbigående og sekundær betydning), men hvordan de håndterer den demografiske krise, som er strukturel og kun går én vej. Vores opgave er den stadige (desværre næsten umærkelige) påvirkning af opinionen i den rigtige retning i håbet om, at målet hermed nås, inden islamiseringen når sit mål.

Nekrolog

Den Danske Forenings første formand, Johannes Clemmesen, er død i en alder af 102 år.

Johannes Clemmesen, 1908- 2010.

Den 20. december døde Den Danske Forenings første formand, Johannes Clemmesen, 102 år gammel. Johannes Clemmesen levede hele sit lange liv som ugift og havde sit smukke hjem i Stockholmsgade i København.

Ved Johannes Clemmesens bortgang er der skrevet mange store nekrologer, som fortæller, at her er der tale om en af dansk lægevidenskabs helt store skikkelser. Nationalt og internationalt. Hans livslange trofasthed overfor kræftforskningen er legendarisk, og hans resultater vil leve videre i forskningscentre overalt i verden.

Når det gælder Den Danske Forening, var Johannes Clemmesen med fra første færd. Han deltog i det første møde sammen med læge Bengt Andersen, dr. phil. Sune Dalgård, fhv. dommer Ellen Larsen og forhenværende overtoldvagtmaster Georg Schjømmand, hvor man traf beslutning om at danne en forening, der kunne være modstykke til den kritikløse masseindvandring til Danmark fra fjernede lande.

Dette møde resulterede i en beslutning om at indkalde til et stiftende møde i Virumhallen nord for København. Det blev en stormfuld begyndelse. Den ekstreme voldelig venstrefløj mødte talstærkt op og smadrede alt, hvad det var muligt i Virumhallen. Midt i dette kaos stod en lille kreds til slut og traf endelig beslutning om, at Den Danske Forening hermed var stiftet. Her var den 78-årige Johannes Clemmesen tilstede. Det var i foråret 1987.

Trods den markante modstand fra alle sider i samfundet fik Den Danske Forening ret hurtigt en god tilslutning. En af årsagerne hertil var, at Johannes Clemmesens navn var noget, der stod respekt om i akademiske kredse.

Personligt, var jeg ikke medlem af DDF lige fra begyndelsen. Jeg sad i Komiteen imod Flygtningeloven, som var blevet dannet af sognepræst Søren Krarup

sammen med sognepræsterne Jesper Langballe og Olav Lilleør, den berømte nedkastingschef Jens Toldstrup samt Dr. phil. Sune Dalgård.

Kort tid efter mødet i Virumhallen traf Komiteen mod Flygtningeloven den beslutning, at et medlem af Komiteen skulle indtræde i DDFs styrelse. Her valgte komiteen undertegnede som dens repræsentant. Det betød, at jeg blev inviteret ud til Johannes Clemmesen i hans private hjem i Stockholmsgade sammen med Sune Dalgård. Clemmesen skulle jo lige se, hvem jeg var. Men

vi fik hurtig en god samtale, og jeg opfattede det sådan, at den gamle læge var tryk ved mig. Ved mødet hos Clemmesen husker jeg, at Clemmesen tiltalte Sune Dalgård som dr. Dalgård, og Sune Dalgård replicerede ligeledes Johannes Clemmesen med dr. Clemmesen. Det var jo lidt specielt, men der var heri en gensidig respekt for hinanden. Johannes Clemmesen var meget tilfreds med, at der nu var kommet en murer fra Jylland ind i Styrelsen. Senere, var jeg til endnu et møde hos Clemmesen privat.

Jeg vil huske Johannes Clemmesen, som et rart og venligt menneske. Med sit klare blik og sin ukuelige vilje var jeg klar over, jeg havde truffet en stor personlighed, der har givet Danmark en fornem placering på det lægevidenskabelige område.

Denne skarpsindige videnskabsmand var ikke et øjeblik i tvivl om, at der var brug for Den Danske Forening.

Æret være Johannes Clemmesens minde.

Poul Vinther Jensen

Tre totalitære systemer - en sammenligning

Type	Kommunisme	Islam	Nazisme
Begrænsninger af friheder og rettigheder			
Ytringsfrihed	Nej	Nej	Nej
Kvindes ligestilling	Ja	Nej	Ja
Demokratisk	Nej	Nej	Nej
Lighed for racer (f.eks. jøder)	Ja	Nej	Nej
Frihed til at spise og drikke hvad man vil	Ja	Nej	Ja
Seksuel frihed	Ja	Nej	Ja
Frihed til at gå med det tøj man har lyst til	Ja	Nej	Ja
Frihed til at gifte sig med hvem man vil	Ja	Nej	Ja
Fredelig mod andre religioner og/eller politiske systemer	Nej	Nej	Nej

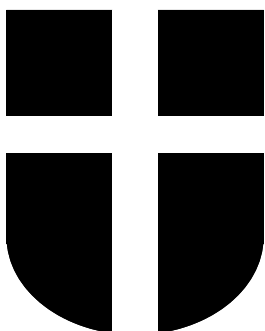

Halal - moralsk forfald

For blot få år siden var halalslagtning undtagelsen, som der skulle gives særlig tilladelse til. Men også på dette område skrider det vestlige værdigrundlag. I dag er stort set alt kød i butikkerne - bortset fra svinekød - halalslagtet. Det er etisk forkasteligt, at

ikke-muslimer nærmest tvinges til at spise kød, som er slagtet under påkaldelse af Allah. Det svarer til at forlange af muslimer, at de skal gå til alters og indtage Jesu Kriste legeme og Jesu Kristi blod. Dertil kommer, at halal-slagtning er et bloddryppende dyr-

plageri, som nok ville give de fleste danskere dårlig smag i munden, hvis de vidste, hvordan de dyr, de spiser, kommer af dage. Vi viser nedenfor nogle billeder fra et belgisk halal-slagteri. Alt foregår uden bedøvelse. Velbekomme.

DANMARKSFONDEN AF 5. MAJ 1995

Danmarksfonden af 5. maj 1995 er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag, der mærkes "Danmarksfonden", kan indsættes på Den Danske Forenings girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m. m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kupon bedes indsendt til:
DDF, Skomagergade 25, 4000 Roskilde*